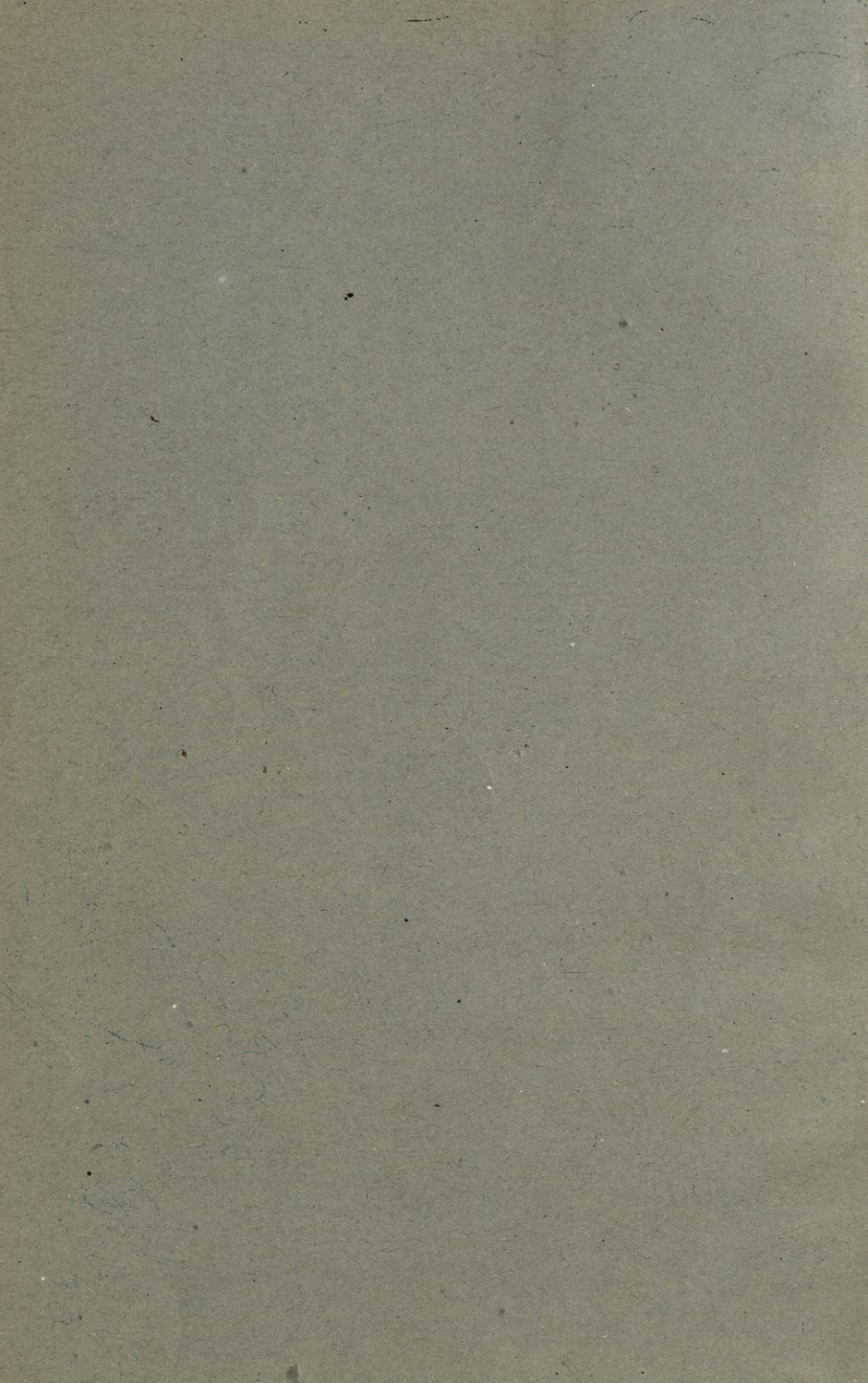

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

103614 -

Robinson

DANIEL de FOE:

Robinzon
na samotnem otoku

1036/4

103614

D 434/1951

395100434

[vid. in t.]

ZADRUŽNA TISKARNA V TRSTU

[1945]

Povest se začenja

Robinzon je bil edinec in zelo razvajen. In tako je postal malo pridnež, ki mu nobeno delo ni dišalo.

Lepega dne, ko je pohajkoval po pristanišču, je srečal nekega

svojega prijatelja, čigar oče je bil poveljnik in lastnik neke ladje.

»Ali greš z menoj v London?« ga je vprašal.

»Nikoli ne bi dobil dovoljenja za takšno potovanje!«

»Ali si tak strahopetec? V treh tednih bomo nazaj. Napiši svojemu staremu listek, da nameravaš na počitniško potovanje in ga položi na posteljo. Ko ga bo bral, bomo že na odprtem morju!«

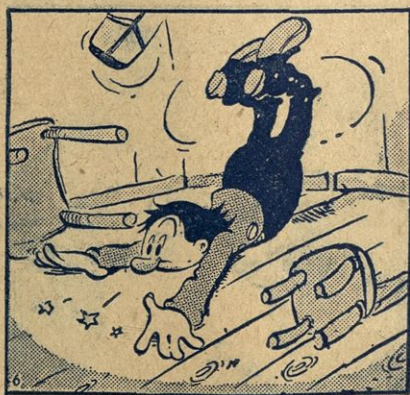
Prvo potovanje po morju

Mornarji so dvignili sidro in napeli jadra; Robinzonovo srce je burno utripalo, ko je videl, kako izginjajo znani obrisi domače obale daleč na obzorju.

Dva dni je pihal lahen vetrič, tretji dan so se pa nakopičili na nebu oblaki, zagrmela je nevihta in valovi so premetavali ladjico kakor orehovo lupino.

Robinzon se je opotekal v svoji mali kabini kakor zrno v ropotulji. Trpel je vse muke morske bolezni in je mislil, da mu bije zadnja ura v življenju.

Vsi moške k črpalkam!

Medtem ko je imela posadka opravka s črpalkami, se mu je jela oglašati vest, posebno zaradi neubogljivosti do staršev. Doseslej ni vedel, da je slaba vest tako huda kazen.

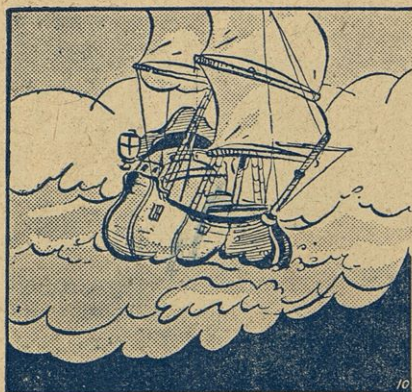
Kljub črpanju je voda stalno naraščala in kapitan je spoznal, da jim ne kaže drugega, kakor da poskačejo v rešilne čolne.

Robinzona so rešili v poslednjem trenutku; komaj so odri-

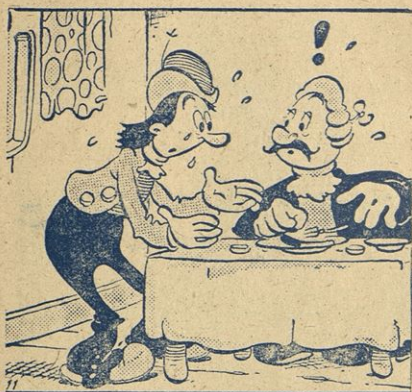
nili od ladje, že se je potopila, valovi so pa gnali njihov čolnič, dokler jih ni rešila neka ladja, ki se je bila pripeljala mimo.

Robinzon oblubi, da se bo poboljšal

Ladja, ki jih je rešila, jih je odpeljala v London. Tam se je tako namerilo, da je Robinzon stanoval pri kapitanu, ki ga je bil najprej vzal s seboj.

Lepega dne je Robinzon pri-

znal kapitanu, da je odpotoval brez dovoljenja staršev; kapitan ga je pošteno oštel zaradi skrbi, ki jih je tako prizadejal svojim staršem.

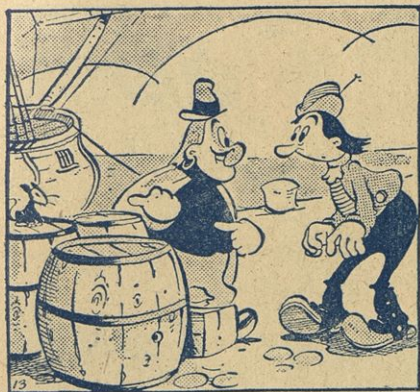
Nato mu je celo dal denarja,

da se lahko vrne domov in spet vidi svoje starše, da jih prosi odpuščanja za svojo nepokornost in jim oblubi, da bo odslej boljši sin.

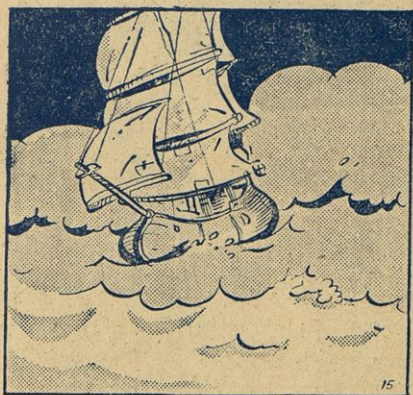
Robinsonove nove dogodivščine

Robinson se je napotil v pristanišče, da bi poiskal ladjo, ki bi ga peljala domov. Namesto nje je pa srečal nekega ribiča, ki je nameraval odpluti v Afriko in je bil voljan vzeti ga s seboj.

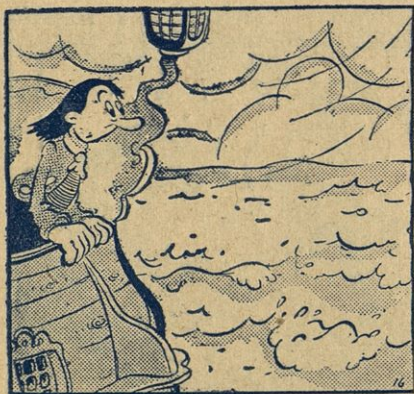

Nasvetoval mu je, naj za svoj denar nakupi nekaj takšnih malenkosti, ki jih bo lahko uporabil za izmenjavo pri trgovini z domačini z Zlate obale. Robinson ga je ubogal in storil tako.

Ko je nekaj dni nato potegnil ugoden veter, so odpluli; teden dni nato so bili že v višini Madeire. Jadrnica je plula po mirnem gladkem morju.

Robinzon spet brodolomec

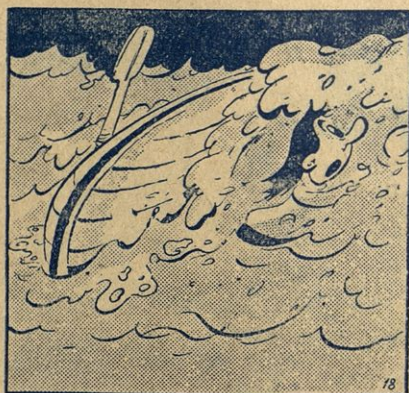

Robinzonu je bilo v veliko doživetje to potovanje po tropskem predelu Atlantika; prvič v življenju je videl leteče ribe, ki so se premetavale v bližini ladje. Bile so še lepše od ptičev.

Več dni je bilo potovanje pr-

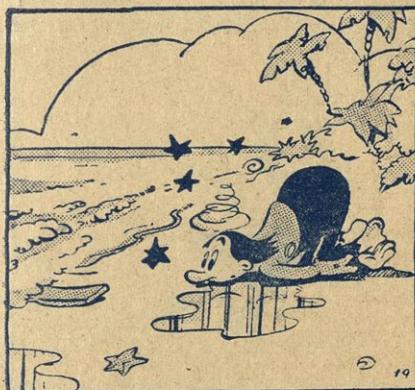

jetno; zdelo se je pa, da nesreča neutrudljivo zasleduje Robinzona. Lepega dne je z jugovzhoda priburila orkanu podobna nevihta in jih zajela v svoj vrtnec. Že so zagledali obalo, kar je nasedla ladja na neko čer.

Takoj so spustili rešilni čoln; vanj so se pognali vsi možje posadke z Robinzonom vred. Krepko so veslali proti obali, kar jih je silni val treščil nazaj in jim obrnil čoln. Že je mislil, da je konec vsega sveta.

Robinzon se zbudi na samotni peščini

Isti ogromni val, ki je bil pravnil ladjo, je gnal ubogega, brezmočnega Robinzona proti obali in ga zalučal daleč na peščino, kjer je obležal nezavesten, edini, ki je od vse posadke preživel ta vihar.

Ponoči se je nevihta umirila in zjutraj je Robinzona, ki se je začudeno ogledoval po tuji okolici, že zbudilo sonce. Šele počasi se mu je posvitalo, kaj se je bilo zgodilo in da je zdaj sam na samotni peščini.

Plašno je prisluškoval, če bo zaslišal kruljenje in tuljenje divjih zveri, toda njegova ušesa je božalo samo žuborenje potočka. Hlastno se je sklonil nad vodo in si potešil žgočo žejo.

Robinzonova prva noč

Zdaj je začutil Robinzon, da je utrujen in izmučen. Premišljeval je, kako naj ponoči spi, ne da bi postal lahek plen divjih zveri. Lakote ni čutil, zato je bil preveč žalosten in do kosti ves prestrašen.

Pred sončnim zahodom je našel deblo nekega starega drevesa. Tam si je, kakor je vedel in znal, uredil ležišče in kmalu zadremal.

V sanjah je še enkrat doživel vse dogodke pretekle noči in

prejšnjega dne, smrt svojih tovarišev in svoje prebujenje na samotni obali. Strašna groza se ga je lotevala.

Prekinjene sanje

Robinzonu se je sanjalo, da se je vrnil domov, da so ga pričakovali njegovi starši in ga veseli sprejeli. Iztegnil je roke, da bi jih objel, in pristal je prav

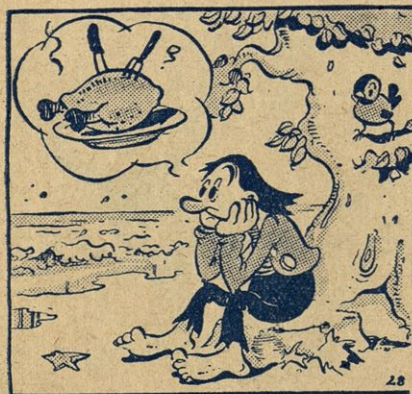

nemilo na travi pod drevesom. Solze veselja, ki jih je prelival ob veselem svidenju, so mu zdaj drsele v usta prav slane, da jih je komaj požiral.

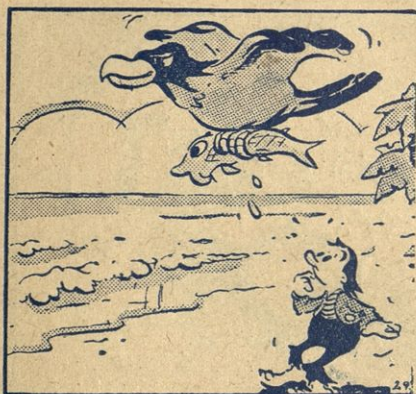

S težkim srcem je spet splezal na svoje drevo in strmel v morje, dokler ni vžšlo zlato sonce.

Robinzonova prva južina na otoku

Zdaj je pa postala lakota že resna. Sedel je ob vznožju drevesa in premišljeval, kako dobro je ljubi Bog doslej skrbel zanj in da morda ne bo nikoli več sedel za bogato obloženo mi-

zo svojih dobrih, ljubih in zaskrbljenih staršev.

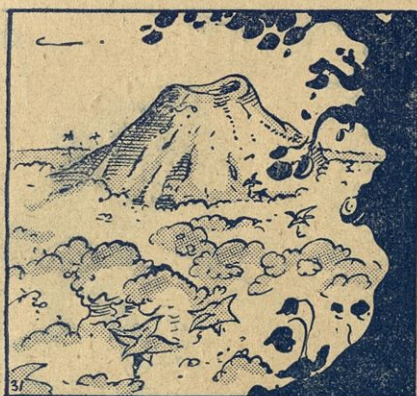
Nameril se je k peščini, da bi pogledal, ali ni ostalo tam kaj za pod zob z razbite ladje, prav tedaj je pa zagledal morskega

orla, kako se je dvignil v zrak z ribico v krempljih.

»Če zna ta dobiti hrano, jo boš menda tudi ti znal«, si je dejal sam pri sebi. »Išči in našel boš!« Kakor je dejal, je storil in res je v svoje veliko veselje našel nekaj užitnih školjk.

Majhno raziskovalno potovanje

Dobra južina je Robinsona potolažila in mu spet vlila moči, tako da se je odločil, da se bo zdaj malo razgledal po otoku, ali niso kje v bližini ljudje.

Nekaj kilometrov daleč je stal neki hrib; poln upanja se je na-

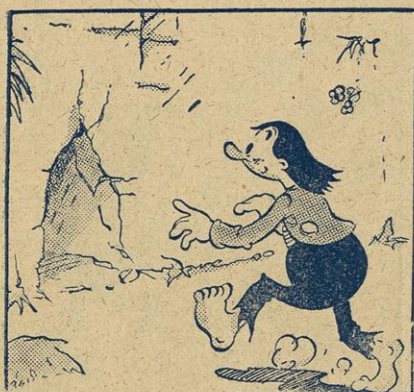
meril tjakaj in je kljub soncu zlezel nanj.

Ko se je povzpел na vrh, je spoznal, da se nahaja na otoku. Kamor mu je segal pogled, je lahko videl samo gozdove, skale in morje. Nikjer ni kakšen

dim iz kadečega se dimnika izdajal, da so na otoku živa bitja, samo daleč v daljavi je videl še nekaj otočkov. Robinsonu se je milo storilo pri srcu.

Robinzon odkrije votlino

Ko je s težkim srcem odhajal s hriba, je zapledal v skoraj navpični steni razpoko, ki jo je narava sama ustvarila za pribelžališče.

Že je premišljeval, da bi si tukaj uredil ležišče in prebil

noč, toda ni se moglej domisliti, kako bi zaprl vhod. Nekaj metrov odtod je žuborel iz skale studenec in Robinzon je bil ves srečen, ko je ugotovil, kako okusna je njegova voda.

Bila je okusnejša od piva doma.

Sedel je in občudoval svoj novi dom. Če bo le zasadil nekaj dreves pred odprtino, bo vhod popolnoma zakrit in imel bo pravo, naravno trdnjavo.

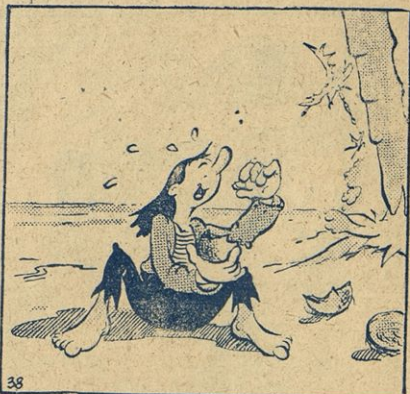
Tudi pokrajina je prijetna za oko.

Robinzon najde kokosovo palmo

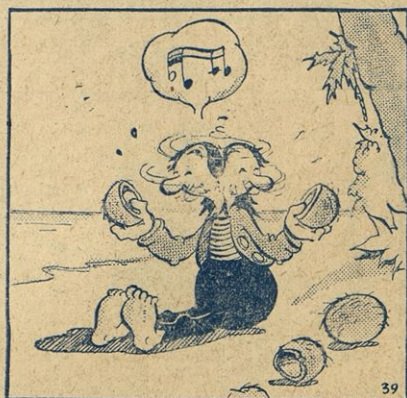

Pri iskanju rastlin, ki jih je nameraval zasaditi pred vhod svoje votline, je Robinzon našel pod neko palmo trd sadež, ki ga ni poznal. S pomočjo ostrega kamna se mu je posrečilo odstraniti vlaknato ličje, tako da

je prišel do prave lupine. Tako velikega oreha še svoj živ dan ni videl.

Če je zdaj sadež potresel, je lahko slišal, kako sok v njem šklokota; vztrajno je razbijal po lupini, tako da se je naposled

zdrobila. Tako je prišel do sočnega jedra, ki ga je z užitkom popil in pojedel. Neverjetno, kako mu je bila danes sreča mila!

Poln navdušenja je zgrabil obe prazni lupini in zagledal, da je hkrati dobil dve izvrstni skodelici za svoj novi dom.

Stiska te prisili k iznajdljivosti

Robinzon je zdaj spoznal, kako važno je, da gledaš okrog sebe z odprtimi očmi: dosti stvari je bilo v naravi, ki bi jih utegnil porabiti, samo zmerom je moral biti čuječen, odprtih oči in ušes.

Iz nekaj ovijalk je lahko zvil močne in debele vrvi, ki jih lahko povsod uporabi. In tako je lepega dne našel na peščini posebno veliko školjko.

Ko jo je pritrtil na debelo pa-

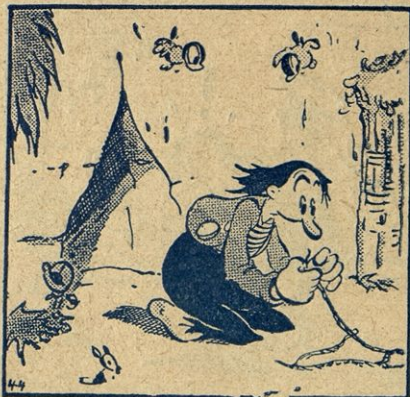

lico, je dobil nekakšno lopato, ki prav za prav ni bila vredna tega imena, pa je vseeno pošteno grebla in kopala in bila kajpak vse pripravnejša od golih rok. Te lopate se kar ni mogel nagledati.

Moj dom — moj grad

Zdaj se je lahko resno spravil na delo, da bi vsadil pred svojo votlino drevesa. Privlekel je zemljo in travnato ruševino in z njo pokrival korenine. Vse sku-

paj je zalil z vodo, ki jo je prinašal v skodelicah iz kokosove lupine.

Iz lijan, ki jih je bil našel, si je spletel vrvnato lestev. Maral

ni namreč nobenega vhoda od zunaj, njegova votlina naj bo nepristopna vsem!

Nekaj metrov nad votlino je pritrdil vrvnato lestev; to je bil edini dostop do njegove trdnjave.

Sekira kakor iz kamene dobe

Robinzon je imel svoje oči povsod, posebno se je ogledoval po peščini, kjer je iskal hrane. Nekoga dne je našel kamen z luk-

njo, ki je bil kakor nalašč za rezilo sekire.

Tukaj bo imel orožje in orodje hkrati. Z nepopisljivim tru-

dom je obrusil ta kamen na drugem, tako da je res dobil kar čedno in tako zaželeno sekiro.

Konec prenočevanja po drevesih

Robinsonovo prvo bivanje na otoku je bilo v marsičem podobno življenju naših prednikov v kameni dobi. Pri svojem iskanju po peščini je našel tudi kamne, ki jih je lahko uporabljal namesto dleta in kija.

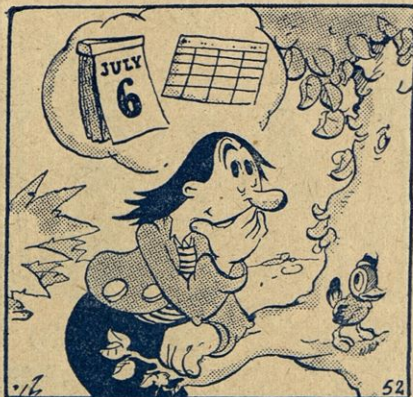

Zdaj je pričel urejevati svoj dom. Kose skal je izdolbel, zgladil je tla in izboljšal vhod. Pozneje, ko je spravil iz votline večje kamne in povečal prostor, mu je bilo že kar toplo pri srcu.

Že dalj časa je nabiral trstje in travo in ju sušil na soncu. Zdaj si je pripravil mehko ležišče v votlini, kajti bil je sit prenočevanja po drevesih. Prvič po dolgem času se je pošteno in mirno naspal na ležišču.

Dnevi, tedni, meseci ...

Zdaj, ko je Robinzon imel svoj dom, si ga je želel kolikor mogoče lepo urediti. Odločil se je tudi, da bo praznoval nedeljo kakor vsi pošteni ljudje in si je moral zato omisliti koledar.

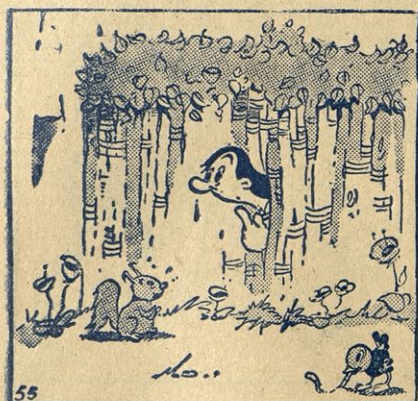
Nedaleč so stala štiri drevesa z gladkim lubjem. V prvega je vsak dan zarezal znamenje za dan, v drugega za vsak teden, tretji naj bi mu na isti način služil za mesece in četrti — oh,

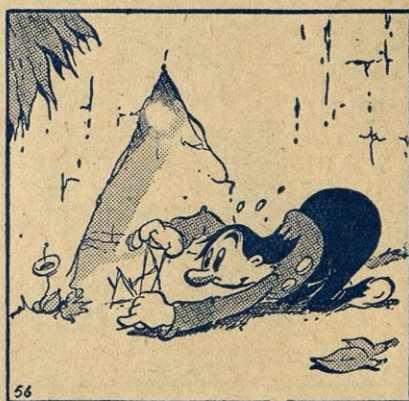
upajmo, da mu ga ne bo treba nikoli uporabiti.

Zdaj se je pa pričela stiska v kuhinji. Že vse sosednje in bližnje peščine je bil prebrskal in preiskal za školjkami, s kokosove palme si je utrgal poslednji oreh. Kaj zdaj?

Robinzonov sončnik

Iz strahu pred divjimi zvermi in divjaki si doslej ni upal daleč proč od svoje votline, zdaj se je pa odločil, da se bo podal na kratko raziskovalno potovanje po svojem otoku.

Ker se je bal, da ga ne bi sonce prehudo opalilo, če bi hodil gologlav, je zbral stebila ovijalk in liste tropskih rastlin; na peščini je pa našel ribje ogrodje, čigar kosti je uporabil za igle.

Do večera si je krpal reto, podobno sončniku. Posebno lep kajpak ta sončnik ni bil, toda vseč mu je bil že zato, ker si ga je bil sam naredil in veselo ga je dvignil nad glavo.

Priprave za raziskovanje otoka

Tedaj se je Robinson spomnil, da so njegovi žepi že same luknje in da ne more na pot, ne da bi vzel s seboj kaj za pod zob. Tedaj se je odločil, da si bo spletel torbico.

Okrog dveh dreves je ovil vrvi iz lijan, najprej vodoravno, potem je pa v pokončni smeri prepletel te vrvi z drugimi, tako da si je spletel torbico, podobno ribiški mreži.

Obesil si je novo torbico okrog vratu in ko je preizkusil še sončnik, se mu je zdelo, da se je za dolgo potovanje dovolj dobro oborožil, in preden se je podal k počitku, je še nabral nekaj školjk in kokosovih orehov.

Napeti doživljaji

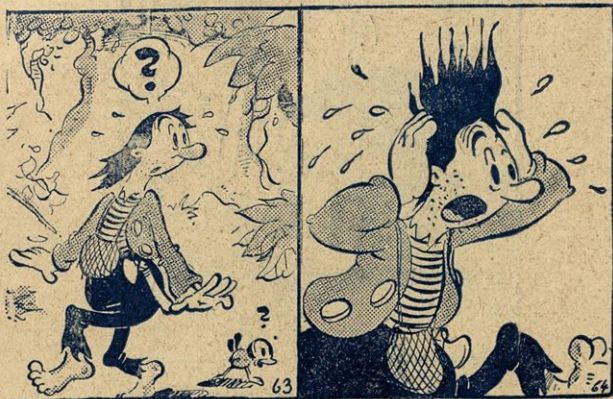

Zbudilo ga je prekrasno jutro. Robinzon se je vesel podal na pot.

Kmalu je zavil z brega v gozd, da bi si poiskal užitnih rastlin. Poskusil je ta ali oni jagodam počobni sadež, toda nobenega ni pojedel, temveč je vsa-

kega spet izpljunil. Vseeno je pa nabral v svojo torbico gomolje neke rastline. Pozneje se je izkazalo, da je bil to divji krompir.

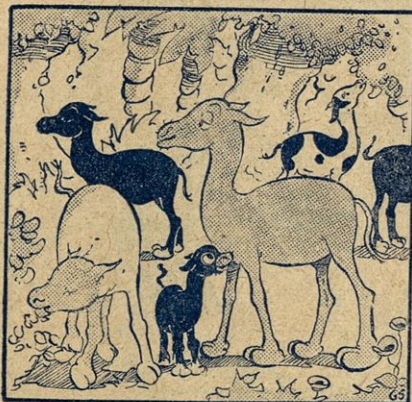
Previdno je koračil dalje in vohal za vsakim grmom novo nevarnost. Pri slehernem šumu

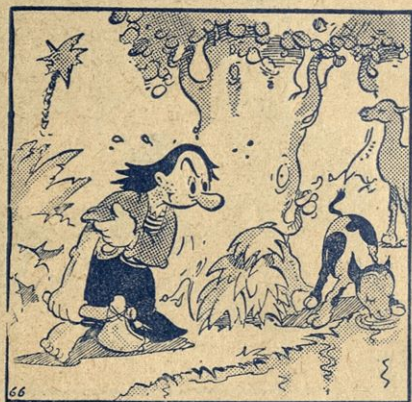
se je zdrznil in prijel za sekuro, ki jo je imel zataknjeno za pasom.

Naposled je prispel do čistega studenca. Kar je zaslišal šum, ki si ga ni bilo mogoče napak razlagati.

Prvi lovski plen

Šum je povzročala lahna hoja nekih živali, podobnih jelenom. To so bile lame. Bližale so se naravnost drevesu, za katerim je stal Robinzon.

Zadržujoč dih je čakal, kdaj se bo kakšna izmed živali približala studencu in jela piti; njegova roka se je dotipala sekire za pasom.

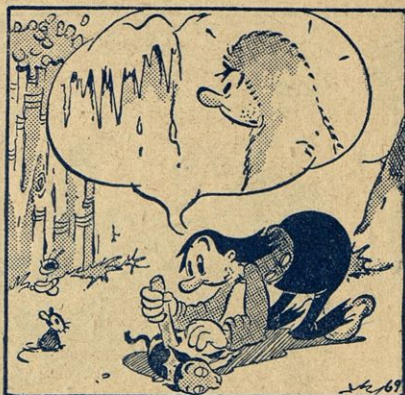

Vedel je, da bi en sam nepreviden gib pognal v beg vso čredo. Tedaj je pa že padla sekira in ena izmed živali je obležala mrtva ob studencu.

Robinzon pogreša ognja

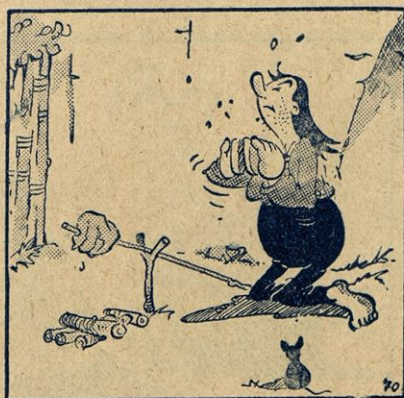

»Če bi jo mogel dobiti vsaj živo«, je mislil Robinzon, vračajoč se s svojim plenom domov. Vseeno se je pa že veselil okusne pečenke, ki ga je čakala. Ob misli nanjo se mu je kar zamegnilo.

Hotel jo je shraniti za zimo, ne vedoč, da v tropskih krajih ni zime, temveč samo stalno deževje, ki traja več mesecev.

Zdaj je bil tako spreten, da mu je bila malenkost, iz vej in oklestkov pripraviti raženj, na

katerega je nataknil pečenko. Tedaj je pa spoznal, da mu manjka glavno, namreč ogenj! Spomnil se je, da je nekoč bral o divjakih, ki so znali zanetiti ogenj tako, da so trli les ob les. Poskusil je, toda ni se mu posrečilo.

Moraš si znati pomagati

Robinzonova lakota po mesu je pa postajala vse večja, in ker si ni znal drugače pomagati, se je moral odločiti, da bo meso pojedel surovo. Bral je o Tataarih, ki so mehčali meso tako, da so ga polagali pod sedla svojih

konj in ga nato z jahanjem omehčali.

On pa ni imel ne konja ne sedla. Zato je pa vzel dva gladka kamna, položil med njiju meso in udrihal po kamnih tako dolgo, dokler se nista ogrela.

Kmalu se je meso omehčalo in ker je imel Robinzon dobre zobe, se je z veseljem spravil nad južino, ki mu je pomenila pravo gostijo, ker je bil že tako dolgo brez mesa.

Strela udari

Drugo jutro je zbudil Robinzon nenavaden šum. Videl je, da je jelo deževati, in sicer prav počteno liti v curkih.

Potrpežljivo je sedel k vhođu votline in strmel v divjanje narave; zdaj pa zdaj je prereza:

nebo blisk, ki mu je sledil zamolkel grom.

Hrušč in trušč je postajal tako strašen, da se je zdaj pa zdaj ustrašil, da se obok votline zruši. Po izredno močnem tresku je pa nenadno postalo vse tiho.

Sproščeno se je Robinzon oddahnil in si upal pogledati iz votline. Videl je, da je bila strela udarila v suho drevo, rastoče nad njegovo trdnjavo, in da je zdaj drevo gorelo kakor povemo slame.

Naposled topel založaj!

Nekakšen vesel strah mu je šinil v kosti, zdaj je dobil, kar je bil tako dolgo pogrešal: ogenj! Kot božji dar ga je dobil z neba; hitro je nabral nekaj suhega dračja, potegnil gorečo vejo iz

gorečega drevesa in takoj zanehtil ogenj!

Potem se je pa hitro spravil na gašenje gorečega drevesa, kajti vse predobro je vedel, da je ogenj samo tedaj prijatelj člo-

veka, če človek budno in strogo pazi nanj.

Zdaj je naposled lahko spekel meso lame, namesto da bi ga, kakor doslej, pojedel presnega in nasoljenega. Izvrstni vonj in dolgo pogrešani okus slastne pečenke sta ga spravila v dobro voljo.

Ognjišče

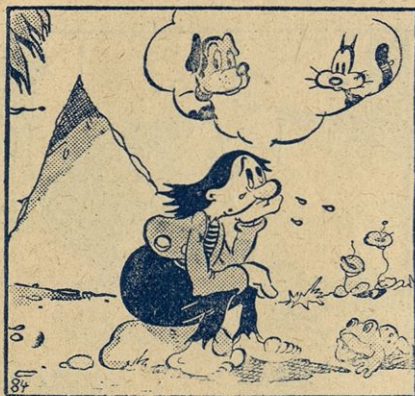
Zdaj je Robinson imel ogenj in mu ni kazalo drugega, kakor da ta božji dar čuva, da mu ne bo pošel in mu bo v korist in ne v škodo. V votlini je neka skala molela nekoliko naprej...

...in tedaj se je ob pogledu nanjo spomnil, da bi lahko pod njo naredil pravo, pravcato ognjišče. Tukaj bo ogenj varen pred dežjem in viharjem. Vneto se je torej spravil na delo.

Prav v bližini je bil некоč videl debelo plast ilovice. Takoj je stekel na tisti prostor in izrezal nekaj lepih opek in jih položil na sonce sušiti.

Človeku ni dobro samemu biti

Ko je Robinzon tako dobro izoblikoval opeko, je odšel domov in z izvrstnim tekom pospravil pečenko, ki mu je bila ostala od prejšnje južine. Tedaj so ga pa na lepem obšle žalostne misli. Čutil je težko breme te popolne samote...

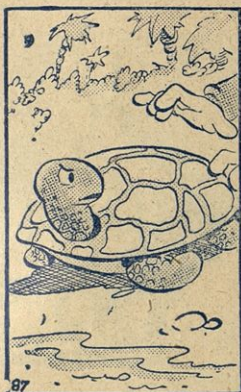
Saj si ni želel ravno prijatelja, toda vsaj kakšnega psa bi rad imel... ali pa vsaj mucko, če že ne česa več! Tedaj je pa nenadno zagledal pajka, kako si je v nekem vogalu njegove dupline spletal mrežo.

Tako je bilo tukaj vsaj eno živo bitje, ki se je zanj mogel zanimati. Vse vnovič in vnovič je sedel pred mrežo in opazoval zanj čudno početje te male živalce. Kmalu se je sprijaznil s pajkom. Lovil je muhe in mu jih metal v mrežo.

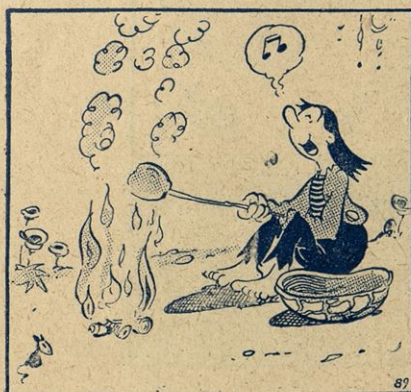
Izvrstna želvina pečenka

Ko je Robinzon lepega dne spet stikal po peščini in iskal školjke, je naletel na veliko želvo. Ujel jo je in jo položil na hrbet, da bi mu ne mogla pobegniti. Potem jo je odvlekel domov, ji razbil s svojo kamnito

sekiro oklep in ubil žival. In tako je spet imel na prebitek hrane za nekaj dni.

Pečeno želvino meso se more kosati z najslajšo pečenko piščancev! Kako naj ga pa shrani, če ga ne more takoj pojesti?

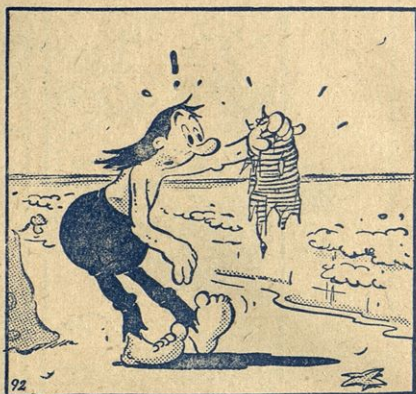

Mar ne more porabiti hrbtnega oklepa želve za lonec? hečeno, storjeno. Polil je meso z morskovo vodo, upajoč, da bo ostalo tako dalj časa sveže.

Prekrasna kopel

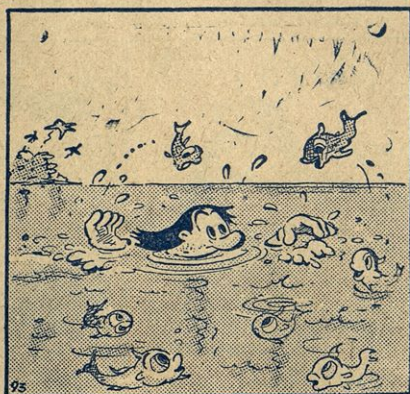

Doslej Robinzon ni imel časa misliti na svojo zunanost. Sedaj pa je naenkrat opazil, kako je že umazan. Počasi mu je po-

stajalo to nadležno in odločil se je, da se temeljito opere in očisti.

Ko je bil slekel svojo edino srajco, da bi jo opral, je spoznal, da ne bo več dolgo zdržala. Za-

to jo je opral zelo previdno in kajpak brez mila.

Ko se je naposled v topli, čisti vodi okopal, je zagledal, koliko izvrstnih rib plava ob obrežju in se je odločil, da se bo odslej posvečal tudi ribolovu.

Novo odkritje

Že pogosto si je Robinson želel, da bi pogledal za čredo lam v tistem predelu, kjer je bil tedaj dobil kozliča.

Nameril se je na pot in srečal mnogo živopisanih papig, ki so

vreščeč letale skozi krošnje drevov. Žal jih pa ni mogel uloviti.

Vendar mu je bila usoda toliko mila, da njegov lov ni ostal jalov. V neki gorski soteski mu je namreč obstal pogled na be-

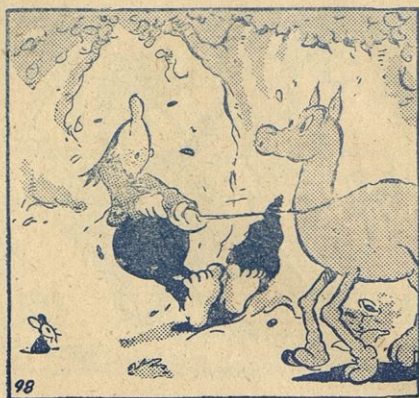

li lisi v skalah. Ko je stopil bliže in si jo ogledal, je bil pošteno presenečen: našel je bil sol, ki jo je tako potreboval.

Dober lov

Robinzon pa je moral dalje. Njegov cilj je bila čreda lam, in sicer je hotel to pot ujeti nekaj živali živih in jih pripeljati s seboj v svojo votlino. Naposled so pa živali same dospele do nje-

govega bivališča in se pasle v njegovi bližini.

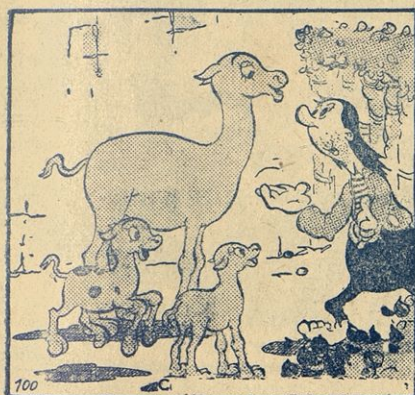
Ves razburjen je vrgel laso, ki ga je imel že dolgo pripravljene. Priletelo je okrog vratu neke samice in se zadržnilo. Le

nerada je šla velika žival z Robinzonom, njena dva mladička sta pa neustrašeno tekla ob njej.

Ves vesel je Robinzon odpeljal živali domov, ogradil nekaj prostora, popeljal živali vanj, jim nametal nekaj krme in prinesel vode.

Robinson in nove domače živali

Ko se je Robinson drugi dan zbudil, je takoj skočil pokonci in tekkel k svojim domačim živalim. Stara se je bila pravkar pripravila, da nadoji mladiče. Robinson se je kar ni mogel na-

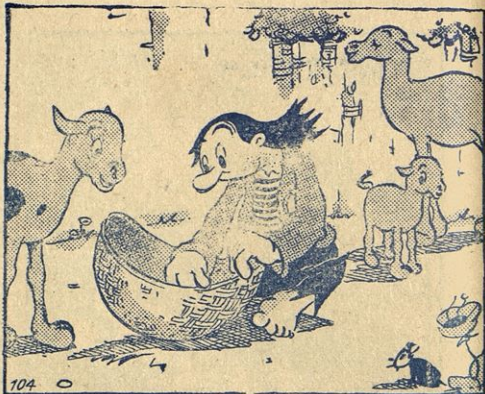
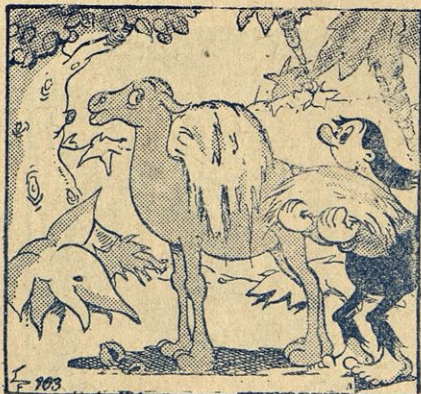
gledati. Opazoval jo je od vseh strani.

Hkrati se je odločil, da jim pusti več svobode. Ograjo je razširil in utrdil, ker se je še zmerom bal, da ga napadejo zveri.

Pri delu je moral kar venomer misliti na to, da si je bil doslej omislil pajka za domačo žival. Vendar ni lepo, če pozabiš na stare prijatelje. Zato je ujel nekaj muh in mu jih vrge v mrežo.

Lame kot tovarno živinče

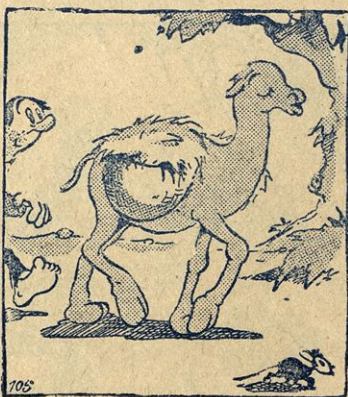

Lame so kmalu postale krotke in Robinzon je spoznal, da mu niso samo v zabavo, temveč tudi v pomoč pri delu. Prav dobro jih je namreč mogel porabiti kot tovarno živinče.

Zdaj je bilo treba dobiti za živali samo še primerne uzde. Ro-

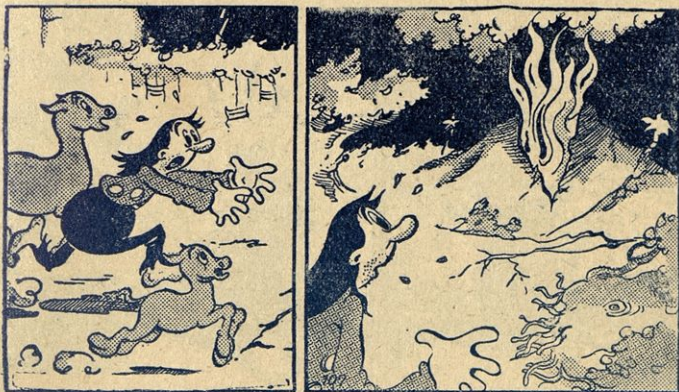
binzon jih je spletel iz lijan, namesto sedla pa je spletel dve veliki košari, ki sta bili med seboj zvezani z jermenom iz lijan.

Da, Robinzon se je v tem kratkem času naučil, da si človek lahko življenje kar dobro uredi, če uporablja glavo in roke.

Narava ponuja človeku vse polno dosegljivih pripomočkov. Zdaj se je na primer Robinzon osvobodil ene svojih največjih težav; da bi vlačil težka bremena v tako žgoči vročini domov v svoje bivališče.

Katastrofa

Neko noč je Robinzona zbudilo močno podzemeljsko bobnenje. Boječ se, da bi se skalovje ne zrušilo nanj, je planil ves prestrašen na prosto.

Z grozo je uzrl, da se je hrib v bližini njegovega bivališča izpremenil v ogenj in lavo bruha-

joč ognjenik. Kamenje in pepel je sipalo daleč naokrog.

Ko se je ves v strahu zatekel k morju, je bilo presenečenje malone še večje. Kakor hiše ogromni valovi so se valili ob obali in lame že nesli s seboj. Z Robinzonom bi se bilo zgodilo

isto, če ne bi hitro splezal na bližnje drevo.

Ko se je nevihta pomirila in se je zdelo, da tudi zemlja ne bo več rogovilila, je Robinzon zlezal z drevesa in si s težkim srcem ogledoval razdejanje. Posebno hudo mu je bilo za uboge živali.

Veselo presenečenje

Robinzon si je delal zaradi živali hude očitke. Morda bi jih pa le še utegnil rešiti, toda v svojem strahu je mislil samo nase.

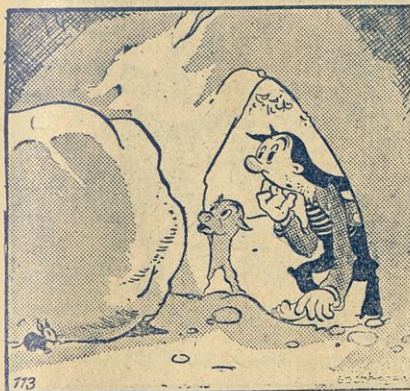
Tedaj pa je nekaj za njim zagrmelo in ko se je v strahu ozrl, je zagledal vse tri živali, kako so v diru prihajale njemu naproti.

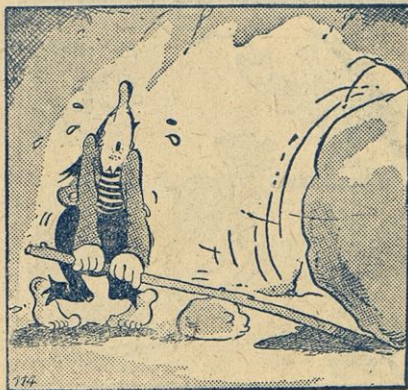
Ves vesel je objel samico, mala dva sta pa kakor obsedena skakala okrog njega. Še nikoli Robinzon ni bil srečnejši kakor ta trenutek.

Sreča v nesreči

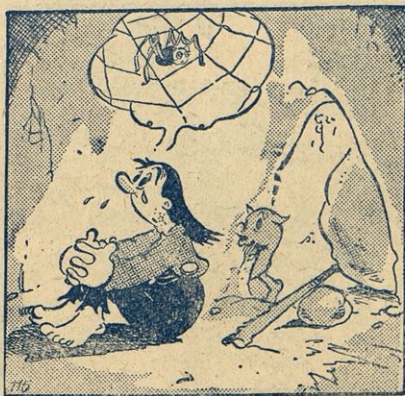

Skupaj s svojimi lamami se je Robinzon podal proti svoji votlini. Tamkaj potres ni storil nobene škode. Več ogromnih kamnov pa je pri gibanju zemlje padlo s stropa in bi ga bili

gotovo ubili, če ne bi bil dovolj zgodaj pobegnil na varno.

Toda Robinzon ni dolgo ogledoval škode. Naredil si je z drevesi nekakšno dvigalo in zalučal z njim kamne iz votline. Te-

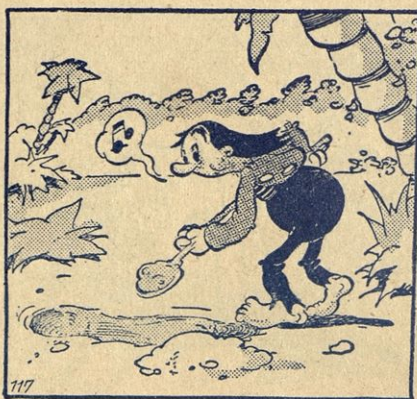
daj se je izkazalo, da je votlina prav za prav zdaj še enkrat večja kakor poprej.

Tudi v tem primeru se je zanj nesreča zaključila s srečo. In zadelo ga je samo eno: njegov zvesti pajek je našel smrt pod razvalinami.

Čreda lam se pomnoži

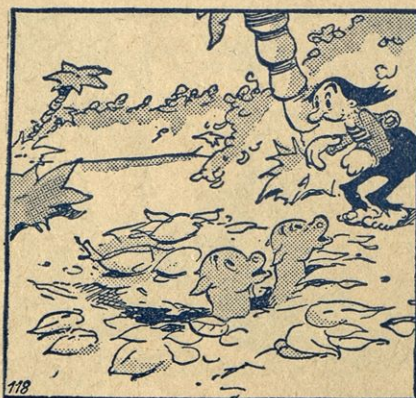

Še zmerom je Robinson mislil, da mora pričakovati zime. In ker se je bil navadil dobro rokovati z lasom, je ujel še nekaj lam. Tedaj pa je čreda po-

stala tako plaha, da je ni bilo mogoče več preslepiti.

Robinson si je moral torej izmisliti drug način lova. V stezo, kjer so živalice hodile k vodi, je

izkopal veliko jamo in jo pokril z vejami.

Že prihodnje jutro je v svoje veliko veselje ugotovil, da sta dve živali zdrknili v njegovo past. In tako je njegova čredica prav lepo narasla.

Deževje

Zima, ki se je nanjo Robinson tako vneto pripravljaj, ni in ni hotela priti. Nekega dne je jelo v curkih liti in zdelo se ie, da ta dež nikoli več ne bo nehal. Robinson ni mogel tisti čas nič delati; ta nedelavnost ga je zelo mučila.

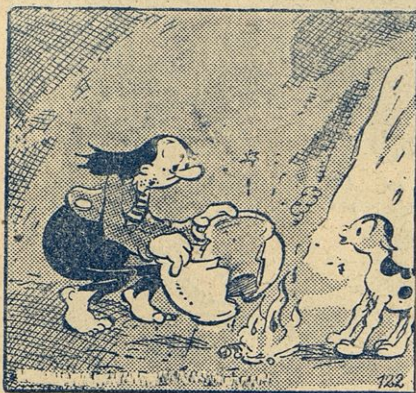

Tedaj se je domislil, da si lahko ta čas naredi lonce iz ilovice. Takoj se je v nalivu napotil do ilovice in jo prinesel domov precejšnjo kepo. Po nekaj poskusih se mu je posrečilo izoblikovati prav primerno posodo.

Nato si je prav lično izrezljal lok in puščice. Samo konice puščic so mu delale preglavice. Tedaj pa se je spomnil, da je bil nekoč v muzeju videl puščice s konico iz ribje kosti. Takšne puščice so se mu zdele prav primerne zanj.

Pomlad v tropsih

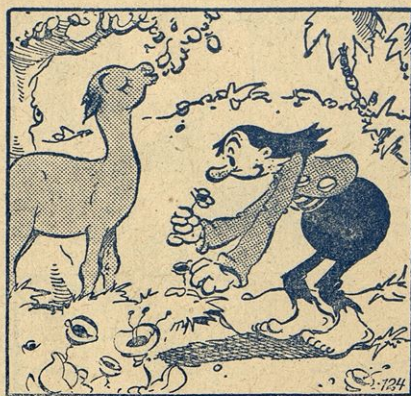

Ilovnati lonci in druga posoda, ki jo je Robinson naposled izgotovil, se je posušila in je potrebovala samo še ognja. Tedaj je Robinson spoznal, da je mnogo stvari, ki se zde na videz zelo preproste, ki pa so v resnici

skorajda težavne in potrebuješ zanje dosti in dolgih izkušenj.

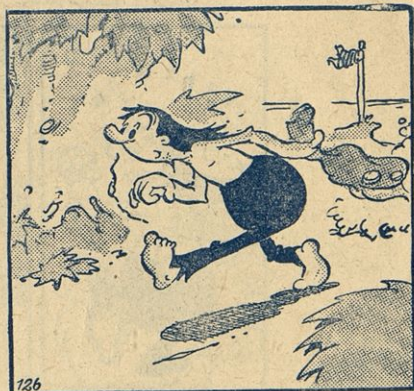
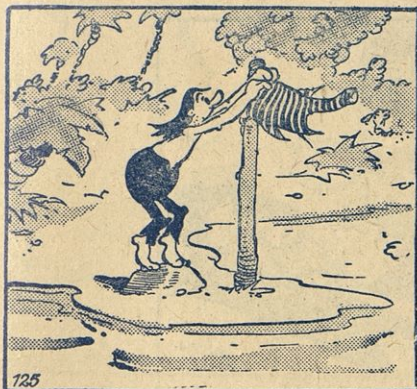
Lonci so v vročini vsi popokali in Robinson je moral pričeti znova. Ko je šel iz votline po ilovko, se mu je zdelo, kakor da se bo vreme prevedrilo. In res,

sonce je vzšlo za morjem in dež je pojenjal.

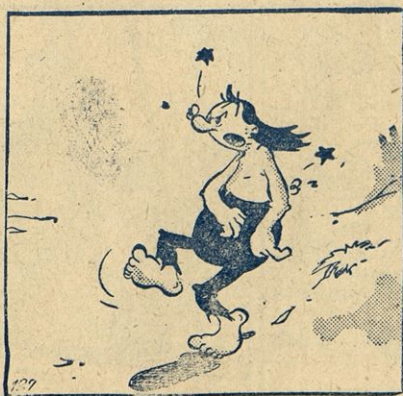
In tedaj je v vlažnih dneh vzknilo življenje, da si lepšega in bujnejšega ne bi mogel predstavljati. Vsepovsod je poganjalo in brstelo in vse se je razkošno razvijalo v tej tropski pomladi.

Zastava

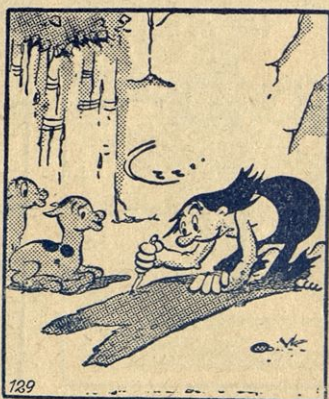
Čeprav pa je vse cvetelo in dehtelo, ni hotel zapustiti Robinsona občutek osamljenosti. Zato se je odločil, da si bo na kakšno vidno mesto postavil znamenje, ki naj bi ljudi opozorilo, da tam živi.

Na konico visoke palice je pritržil svojo srajco. Res, bila je že popolnoma raztrgana, toda še dovolj svetla in bela, da bi jo mogla opaziti že od daleč vsaka ladja, ki bi plula mimo njegovega otoka.

Ker so se pojavili kaj kmalu ogromni roji požrešnih komarjev in muh, je bil Robinson prisiljen, da si nabavi novo obleko in nove čevlje.

Robinson postane krojač

Muhe so postajale vse bolj tečne in neznosne.

In muhe so prisilile našega prijatelja, da je vzel nož v roko. Iz kož nekaj ubitih lam si je ukrojil obleko, če ji naj tako pravimo.

Ker pa ni imel ne šivanke ne sukanca, je moral obleko sešiti z dolgimi trni in z usnjenimi trakovi.

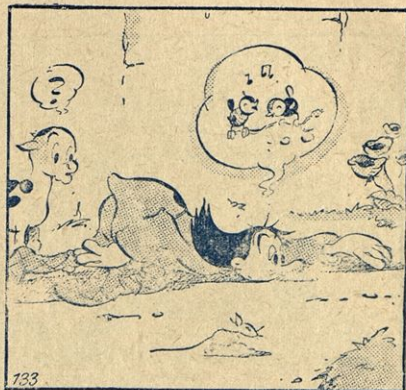
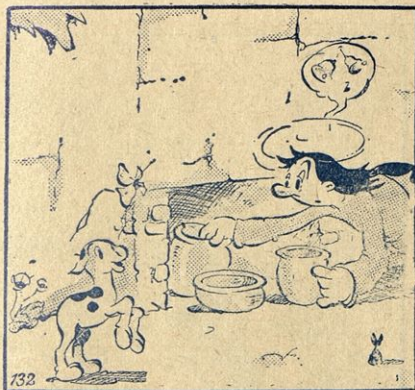
Dolgo se je mučil s šivanjem.

Na tak enostaven način si je pripravil tudi par sandal in še

posebno krinko za obraz. Nova obleka, posebno pa usnjena krinka, sta ga naredila čudnega in kar strašnega.

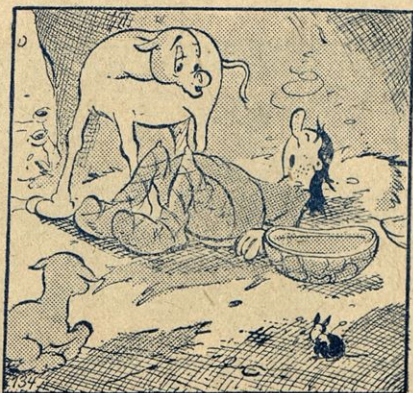
Robinzon zboli

Robinzon se je še nadalje poskušal izdelovati lonce, toda ni imel sreče. Njegova roba ni držala vode. Ni vedel, kako bi naredil neprodušno prevleko. Lepega dne mu je priskočil na pomoč slučaj. Opazil je, da se je

v posodi, kjer je pred žganjem hranil sol, naredila steklu podobna prevleka. Tako je naposled dosegel cilj.

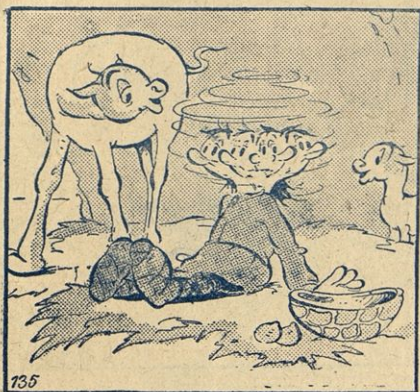
Kmalu nato se je pa zgodilo nekaj, česar se je že dolgo bal: zbolel je. Nenadno se ga je lo-

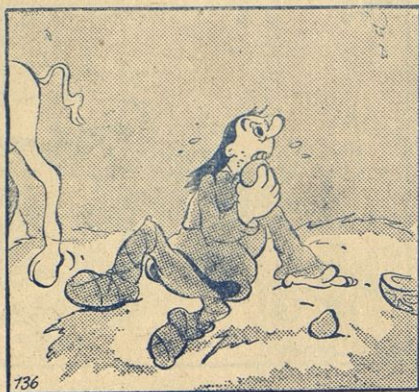
tila tako huda vročica, da se ni mogel več obdržati na nogah.

Zbral je svoje poslednje moči in si prinesel do ležišča nekaj hrane in vrč vode. Nato se je napol mrtev zgrudil na krzno lam.

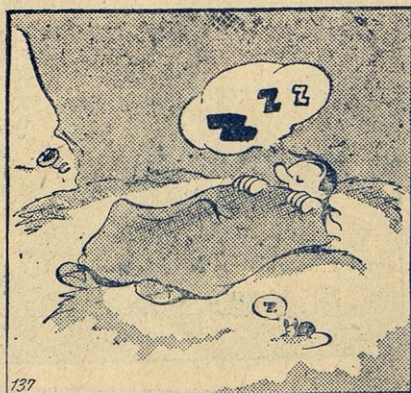
Zapuščen in bolan

Ne da bi se mogel prepričati, ali je noč ali dan, je ležal sam v svoji votlini. Samo nekaj je spoznal. Zdaj pa zdaj je gorel v strašni vročici, nato ga je pa tresel hud mraz.

Kadar se je prebudil iz omedlevice, je srknil sok limone, ki si jih je bil pripravil k ležišču. Včasih je požrl tudi kaj trdnejšega, da ga ne bi zapustile moči. Bal se je smrti.

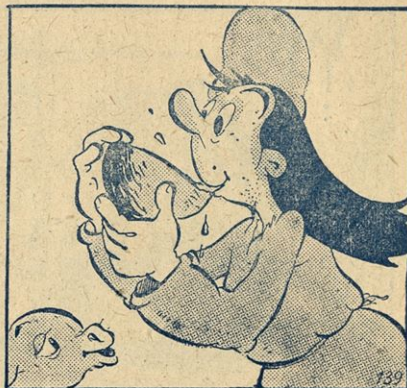
Kadar se ga je spet polotil mraz, se je pokril z vsemi krzni, toda že čez nekaj ur se je zbudil v nepopisni vročici, žejen in ves izmučen.

Ozdravljenje

Robinzon ni vedel, kako dolgo je tako beden ležal na svojem ležišču, vendar je poskusil lepega dne vstati. Posrečilo se mu je in kakor pijanec se je opotekel iz votline na prosto. Krotke lame, ki so ga tako dol-

go zaman čakale, so mu vesele pritekale naproti.

Toplo sonce in sveže mleko lam sta kmalu dobro učinkovala. Začutil je, da mu polje novo življenje po žilah in njegovo zanimanje za okolico je naraščalo.

Najprej se je opotekel do svoje peči, da bi videl, kaj se je zgodilo z njegovimi lonci. In v svoje veliko veselje je spoznal, da so prevlečeni z izvrstnim loščem, kakršnega še sam ni pričakoval.

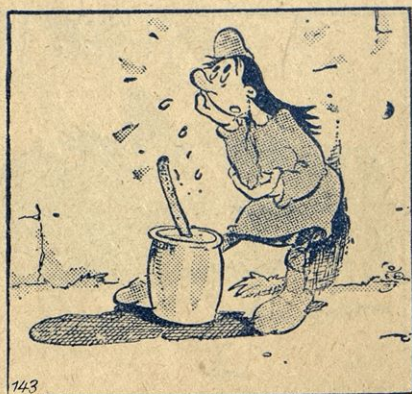
Robinson dela presno maslo

Ker so mu lame dajale mleka več ko preveč, se je Robinson odločil, da bo delal presno maslo. Pustil je mleko v plitvih posodah, posnel smetano in jo dal v velik lonec, ki ga je uredil kot nekakšno napravo za izdelovanje presnega masla.

Medtem ko je ves ponosen mešal smetano v presno maslo je ogledoval krompirju podobno rastlino, ki jo je vsadil že pred nekaj meseci in ki se je tako bohotno razrasla. Spomnil se je, kako izvrstno mu bo teknila pečena in zabeljena z ma-

slov. Kajti smetana se je strdila v kepo presnega masla.

Hkrati se je pa spomnil, da mu je ogenj pošel. Moral se je torej odpovedati izvrstnemu pečenju in se zadovoljiti, kakor prve dni svojega prihoda, s presno hrano.

Nov hišni tovariš

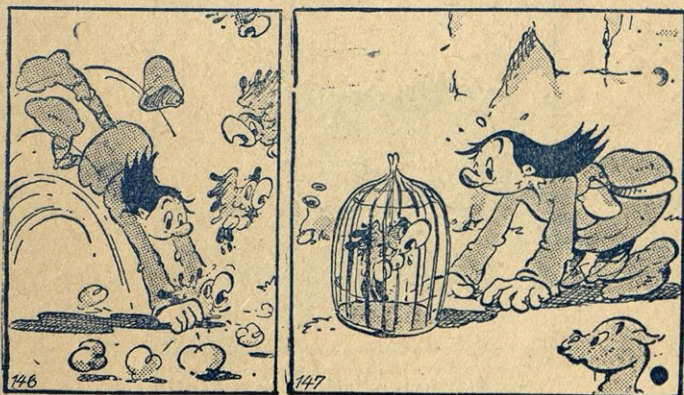

Nič čudnega, če se je kdaj pa kdaj spet ozlovoljil in si zaželel proč od tod. Spet in spet je hodil po gozdu in iskal primerno drevo, da bi ga posekal in si stesal čolnič.

Pri tem svojem raziskovanju je odkril lepega dne gnezdo pa-

pig z nedoraslimi mladiči. Že od nekdanj si je želel novih domačih živalic, zato se ga je zelo razveselil.

Bliskovito je segel po enem izmed mladičev in res se mu je posrečilo, da ga je ujel.

Hitro si je spletel iz upogljivih vej kletko za ptiče in zaprl vanjo svojo malo papigo. Dolge ure je sedel pred njo in ogledoval svojega novega hišnega tovariša.

Teško je tesati čolnič

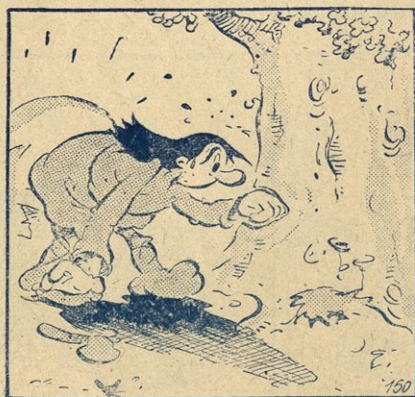

Vendar ga ni zapustila misel, da bi si stesal čolnič ali kaj podobnega, kar bi ga lahko ponešlo čez široko morje v domovino. Po dolgem iskanju je naposled le našel primerno drevo,

ki je bilo že po naravi nekoliko izdolbeno. Prijel je za sekirico in z lahkoto ga je jel sekati.

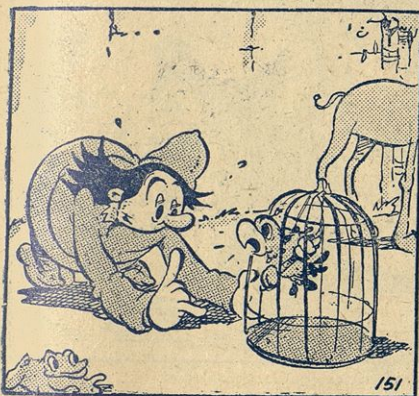
Ves dan je vihtel svojo sekirico, toda posrečilo se mu je odbiti samo drobne tršice.

čaj - krivhorc

Ko je sonce zahajalo, je bila vrzel prav toliko velika, da je lahko vtaknil vanjo svojo pest. Ne moremo reči, da je to spodbudno učinkovalo na našega prijatelja.

Papiga se uči govoriti

Včasih beremo o ljudeh, ki so se zaradi dolgih let v samoti odvadili govoriti. Tega se Robinzon ni mogel bati, kajti ves božji dan se je pomenkoval na glas s svojimi prijatelji, z žival-

mi. In kmalu je jela tudi papiga, ki jo je bil ujel, marno čeb-ljati.

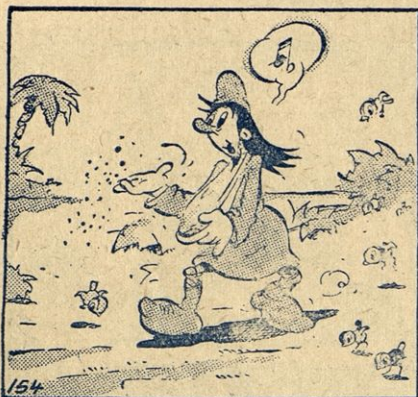
Ko je Robinzon zaslišal prve besede, ki jih je žival razum-ljivo izgovorila, mu je bilo kaj

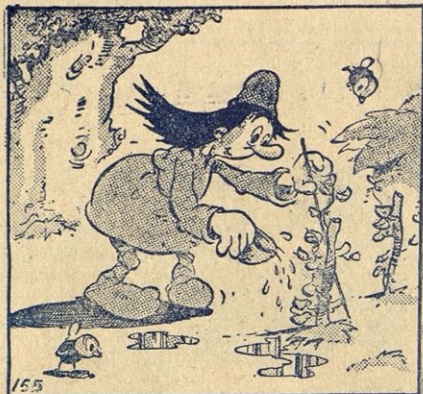
čudno pri duši. V duhu se je zagledal v svoji domovini in je zamišljen hodil po starih ulicah, kakor je bil hodil pred leti.

Te sanje so ga tako prevzele, da se je zbudil iz njih šele čez dobršen čas.

Robnizon se vadi v rabi orožja

Robnizon je zdaj že tako dolgo živel na samotnem otoku, da se je zdel sam sebi že pravi, pravcati kolonist. Sejal je, kadar je bil čas za setev in žel, ko je žito dozorelo.

Čisto v bližini votline je zasalil sadno drevje in grmičje, ki mu je zelo koristilo. Kratko in malo: ustvaril si je pravi domek. Hkrati se je pa jel tudi zavedati, da bo moral biti vedno

pripravljen, v danem trenutku svoj dom braniti pred morebitnim napadom.

Zato se je vneto vadil v streljanju z lokom. Kmalu je postal že tako spreten, da ni več zgrešil ptiča v poletu.

Robinzon raziskuje svoj otok

Medtem je Robinzon vneto obdeloval čolnič, ki naj bi ga poneseł čez morje. Spoznal pa je, da bo minilo več let, preden se bodo njegove sanje uresničile.

Lepega dne se je domislil, da so minila že tri leta, odkar živi

na otoku, ne da bi ga kdaj pošteno raziskal. Zdaj naj bo pa to ena njegovih prvih nalog.

Pripravil si je hrane za več dni, se oblekel v svoj usnjeni oklep, vzal lok, puščice in sekiró in se odpravil na pot.

Še ni imel kaj prida poti za sabo, ko je spoznal, da se je očitno naselil na tistem koncu otoka, ki ga je narava najmanj obdarila.

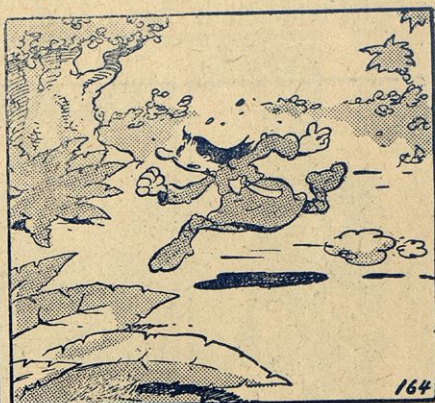
Strašno odkritje

Ko je pa prispel do močno zaraščenega konca na južni strani otoka, ga je čakalo novo in ne malo presenečenje. Ves začuden je obstal.

Na peščenih tleh je na lepem opazil odtisk človeške noge, ki ga val še ni zabrisal.

Torej vendar ni sam na otoku! Srce mu je hotelo raznesti

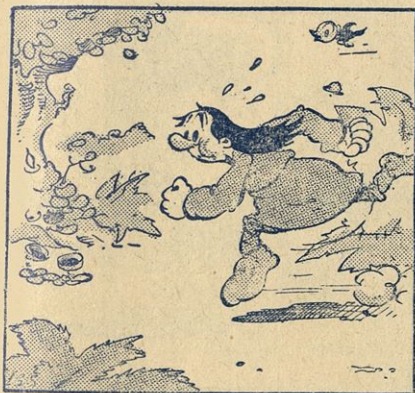

prsi; prestrašeno je strmел v sled, misleč na divjake, ki se jih je bil že ves čas tako bal.

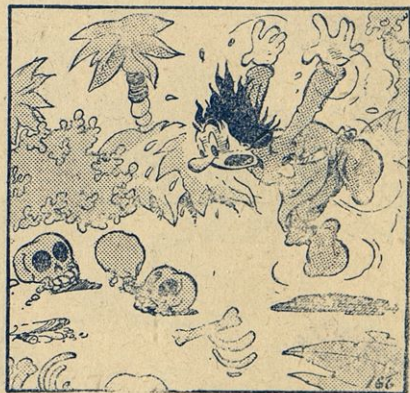
Njegova prva misel je bila: beg!

Ljudožrci

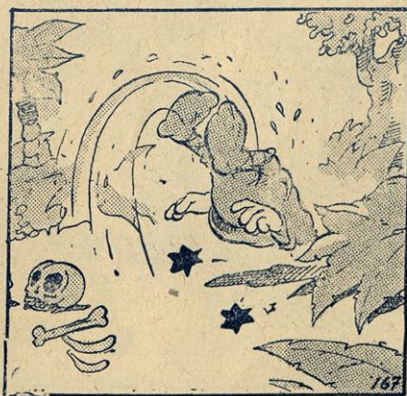

V divjem begu je zbežal, toda kakor se pogosto zgodi človeku, ki beži na slepo, se je po nekaj minutah vrnil prav na isti prostor. In tedaj je odkril še nekaj, kar je še stopnjevalo njegov

strah v grozo. Zagledal je pogorišče. Pepel je bil še topel. Razumel je vse.

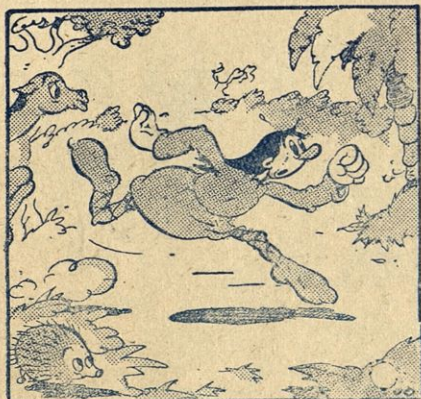
En sam pogled na kosti, ki so ležale razmetane naokrog in na ostanke južine mu je povedal,

da so tukaj pohrustali divjaki človeka.

Strašna groza ga je kar omrtvila in brez zavesti se je zgrudil na tla, kjer je nekaj časa obležal.

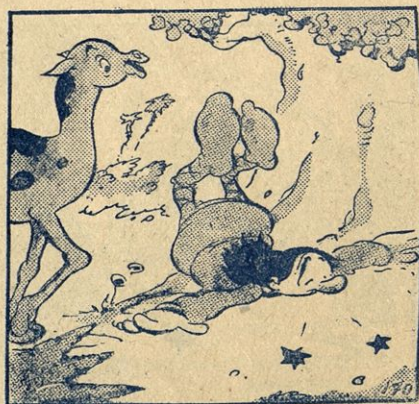
Na begu!

Kmalu se je spet zavedel in planil, da zbeži. Ves zasopel je bežal, kolikor so mu dale noge. Tedaj je nenadno zaslišal korake za seboj.

»Me že zasledujejo!« je pomislil in v razburjenju se mu je zdelo, da že čuti za svojim hrbtom razbeljeni dih krutega ljuđozrca.

Kakor blazen je tekel dalje, dokler mu niso naposled pošle moči in se je kakor onemogel zgrudil pod neko drevo.

Robinzon se spet zave

Ko se je Robinzon spet zavedel, je spoznal, da njegov preganjavec ni bil nihče drugi, kakor njegova zvesta lama.

Pomirjen je spet zbral svoje orodje, ki ga je bil na begu že proč vrgel in z veseljem spo-

znal, da ni daleč od krmišča, kjer je v bližini votline nastanil svoje domače živali — lame.

Že poprej je pogosto v tej koči nočeval, kajti bila je v neposredni bližini njegove dupline.

Na smrt utrujen je padel na ležišče in kmalu trdno zaspal. Na lepem pa je skočil pokonci. »Robinzon! Robinzon!« je nekdo zunaj na ves glas kričal. Minilo je nekaj minut, da se je Robinzon zavedel, da kliče njegovo ime njegova zvesta papiga.

Robinzon utrdi svojo votlino

Tedaj je papiga že zavpila sočutno, kakor je tolikokrat slišala Robinzona govoriti samega s seboj: »Oh, ti ubogi Robinzon!« Vesel, da ima tega zvestega

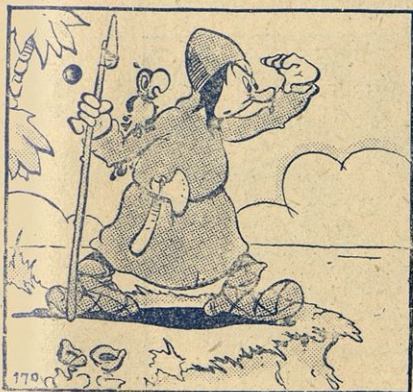
tovariša pri sebi, se je Robinzon spet napotil k votlini. Postalo mu je jasno, da prav stori, če zavaruje in utrdi svojo votlino kakor kakšno pravo trdnjavo.

Najprej se je lotil stene iz hlodovja; zavaroval in zakril jo je z grmovjem, tako da je ni bilo mogoče tako hitro odkriti.

In potem je kazalo izkopati zasilen izhod, da lahko pobegne skozenj, če bo sovražnik tako močan, da se mu ne bo mogel ubraniti.

In spet je minilo nekaj let

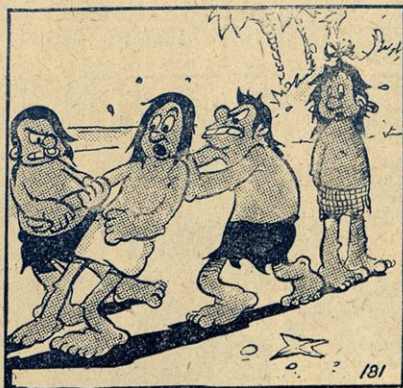

Ker Robinzon kljub vnetemu iskanju ni našel nobene sledi in nobene človeške stopinje več, se je zadovoljil s svojo razlago, da so prišli tedaj čisto slučajno v vas divjaški prebivalci enega izmed oddaljenih sosednih oto-

kov. Ko se je pa lepega dne podal na lov, je spet zagledal v daljavi dim!

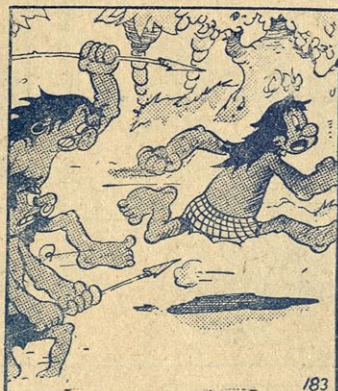
Radovednost je premagala bojazen in hitro se je povzpел na neko skalovje, od koder je imel zagled malone čez vso obalo.

Zagledal je pet kanujev, potegnjenih na peščino. V njihovi bližini je plesalo okrog dva tucata divjakov okrog ognja.

Dvignili so dva ujetnika iz lesenih čolnov in ju odvezali. Enega so odvlekli k ognju in Robinzon je bil priča strahotnemu prizoru.

Žrtev zbeži

Medtem ko so nesrečneža ubili, spekli in požrli, je drugi ujetnik izrabil to priložnost in izginil v grmičju. Dva ljudožrca sta pa opazila, da je pobegnil in sta se takoj pognala za njim.

Robinzonovo srce je utripalo veselja, ko je spoznal, da je be-

gunec hitrejši od zasledovalcev, in odločil se je, da mu priskoči na pomoč.

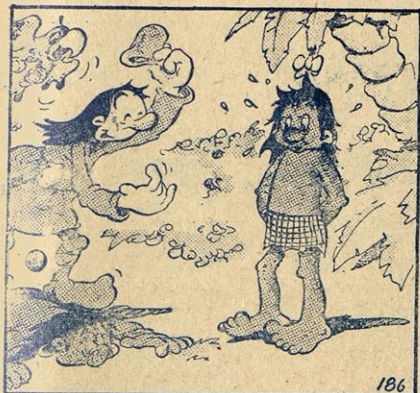
Stekel je brez obotavljanja na peščino, z namenom, da bo zasledovalca odrezal od njune žrtve. Nameril se je naravnost na divjaka. Hoteč zmagati je prve-

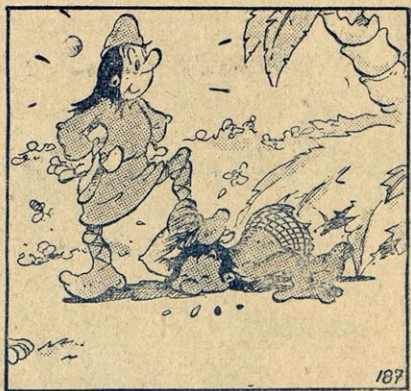
ga treščil z enim samim zamahom svojega kija na tla.

Drugi je pa skočil v stran in vrgel nanj laso. Toda lasa Robinzona ni ujela in trenutek na to je ležal drugi divjak mrtev na tleh.

Kralj Robinzon dobi podložnika

Zdaj je kazalo ubežnika uloviti in ga potolažiti. To se mu je naposled posrečilo in siromak, ki je videl, kako mu je Robinzon priskočil na pomoč, se mu je približal z znamenji vsega spoštovanja.

Bil je očitno mnenja, da ima opravka s kakšnim dobrotljivim, nadnaravnim bitjem, kajti po kolenih se je splazil do Robinzona; naposled se je zleknil pred njegove noge in položil njegovo desno nogo na svoj tilnik.

Tako mu je dal vedeti, da mu je čisto vdan.

Ali je kaj čudnega, če se je Robinzon tisti trenutek počutil kralj svojega malega kraljestva? Zdaj je imel lame, papigo in še celo podložnika, ki mu dolguje svoje življenje! Ali mu bo odslej bodočnost prinesla samo vedre dni?

Spet ogenj

189

Prvo, kar je Robinson svojemu spremljevalcu pokazal, je bila votlina, ki v njej živi. Ni mu bilo vselej lahko pojasniti divjaku navade in način življenja belih ljudi. Vendar so prišli pa tudi pripetljaji, ki so bili za oba velike važnosti. Tako je le-

180

pega dne Robinson naredil grmado iz oklestkov, hoteč mu pokazati, da beli ljudje tako zakurijo ogenj.

Ne da bi spregovoril, je divjak skočil pokonci, pograbil Robinsonovo sekiro in oddirjal. Ali naj bi bil to poskus za beg?

191

Tedaj se je pa že divjak vrnil, vihteč nad glavo plamenico. Znal je torej umetnijo, v naravi vkresati ogenj, umetnost, ki je vsem divjakom lastna, ki je pa Robinson dolej ni mogel uganiti. Zdaj je bil Robinson še bolj vesel, da je rešil divjaka strašne smrti.

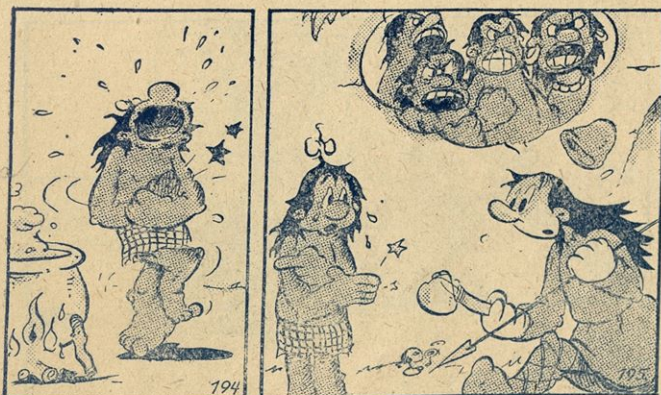

Divjak dobi ime in se navadi kuhanja

Ker je Robinzon rešil divjaka na petek, ga je krstil za Petka. Potem ga je skušal naučiti kuhanja. Postavil je lonec na ogenj, sam je pa odšel v votlino po sol. Voda je pričela vreti in Petek, ki tega še nikoli ni videl,

je mislil, da vodo giblje kakšna žival, ki je po pomoti prišla v lonec. Ker ni mogel z očmi nič odkriti, je segel v lonec. Aj, da bi ne storil tega! Opeknel se je, da je bilo joj! Siromak je pa mislil, da ga je skrivnostna ži-

val ugriznila in je tulil kakor ranjen vol. Robinzon je že mislil, da so sovražniki iztaknili skrivališče in da hočejo Petka odpeljati. Pograbil je orožje in planil ven, hoteč pomagati svemu prijatelju. Kmalu je pa uganil, kaj s je zgodilo, in le po

Naposled je bil čoln gotov za odhod

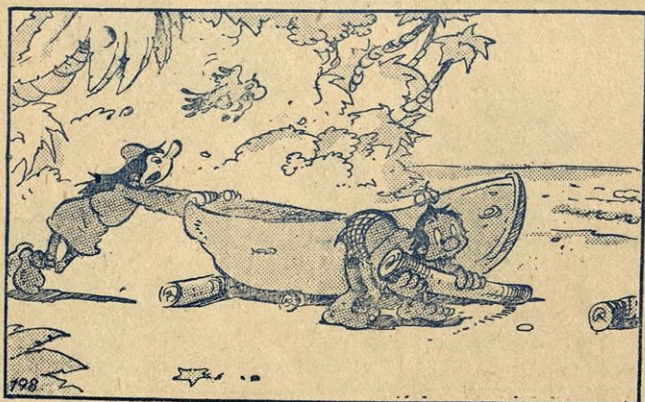

dolgem trudu je mogel Petku razložiti skrivnost vretja.

Tudi v grajenju čolnov je bil divjak spretnejši od Evropejca. Petek je znal ravnati z ognjem, in njegovi spretnosti se je imel

Robinzon zahvaliti, da je bil čoln naposled vendarle gotov.

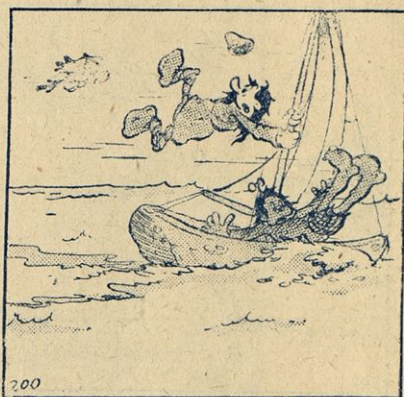
Delo, ki bi trajalo v Robinzovih rokah več dolgih let, je Petek dogotovil v nekaj mesecih. Zdaj je bilo samo še vpra-

šanje, kako spraviti čoln na morsko peščino.

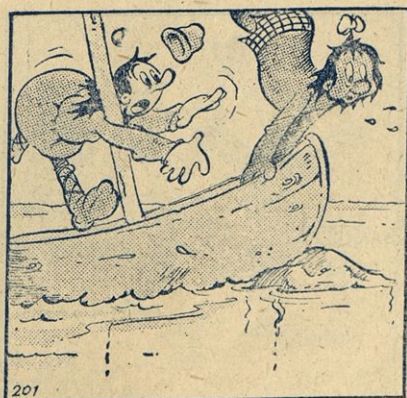
Podložila sta nekaj hlodov in kmalu sta na svoje veliko veselje spravila čoln v vodo, kjer se je jel ljubko gugati na valovih.

Slovo od otoka

Zdaj se je zdelo, da je napočila ura, ki je po njej Robinzon hrepenel noč in dan. Kakor hitro je zbral potrebno zalogo in jo naložil v čoln, je bilo vse pripravljeno za odhod. Kmalu se je čoln odtrgal od obale in zaplul

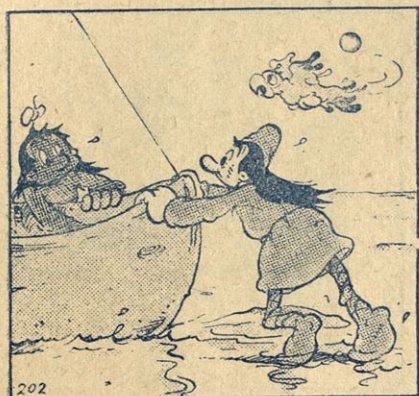
na odprto morje. Robinzonu so prišle solze v oči, tako se mu je bil priljubil samotni otok. Prišla sta na odprto morje brez kakšne nezgode, toda kakor hitro sta izgubila otok izpred oči, ju je zagrabil močan morski tok in

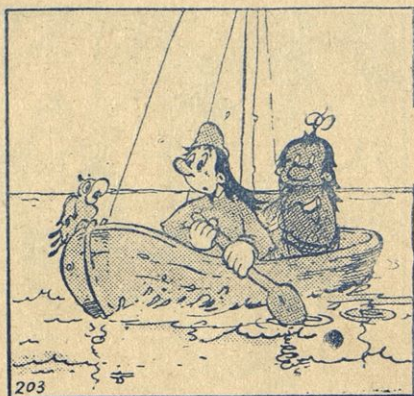
ju gnal s seboj, da se mu nista mogla izogniti.

Že sta obupala, da bi se rešila, kar je čoln s takšno silo nasedel na sipino, da bi Petka kmalu vrglo v vodo.

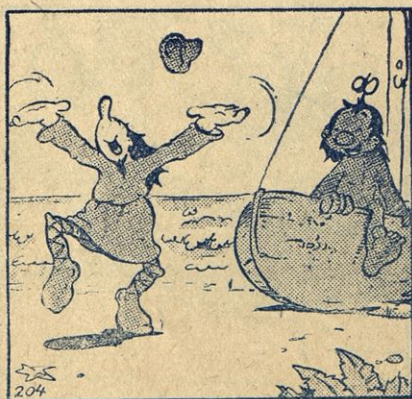
Rešena!

Spoznala sta, da je voda tam čisto plitka, zato sta skočila iz čolna in ga rinila po sipini, ki se je zdela neskončno dolga.

Tedaj je Robinzon spoznal, da je bila prav ista sipina, ki je nanjo pred leti nasedla njegova ladja.

Šele čez več ur sta zagledala kopno. V pričakovanju sta se usmerila proti obali, da bi spoznala, ali je to njun mali otok, ki sta se od njega zjutraj tako ganjena poslovila.

Signal v nesreči?

Nekoliko nejevolina sta se spet izkrcala na znani peščini in se utaborila v stari votlini, upajoč, da bosta lahko lepega dne spet odrinila na morje, potem ko bosta čoln še izpopolnila. Neke noči ju je pa zbudila strašna nevihta.

Petek je mislil, da sliši med strahotnim deževjem grmenje, toda Robinzon, ki je bil stopil iz votline, je spoznal, da je to grmenje topovsko streljanje.

»To je neka ladja v nesreči!« je pomislil Robinzon. Medtem, ko ga je Petek začudeno opazo-

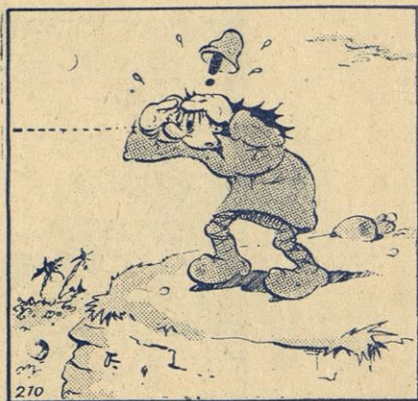
val, je Robinzon znosil na kup grmado drv in skušal zanetiti ogenj, da bi ga nesrečneži v daljavi zagledali.

Kakor hitro je prišlo jutro, sta tekla s Petkom na peščino.

»Tukaj so!«

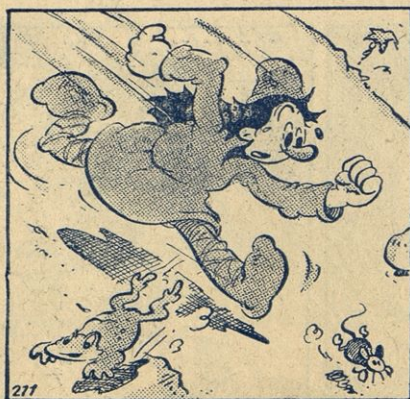

Kdo bi mogel popisati njuno razočaranje, ko nista ne blizu ne daleč videla nobene ladje. In razen tega sta celo odkrila, da je orkan njun čoln odtrgal od obale in ga odgnal na morje. Robinzon je bridko razočaran

strmel na morje, v mislih pri domovini, ki se mu je zdaj zdela bolj daljna ko kdaj koli.

Vendar se je kmalu pomiril in se odločil, da bo še dalje iskal in raziskoval otok. Kdo naj opiše njegove občutke, ko sicer ni

zagledal pogrešanega čolna, pač pa na zapadni strani otoka neko ladjo.

Da, zunaj je ležala velika ladja. Ves srečen je stekel s hriba in kričal Petku: »Tukaj so! Tukaj so!«

Ladja na vidiku

Dve debeli uri sta tekla, dokler nista naposled prišla na obalo, ob kateri je plula ladja. Petek je debelo pogledal, ko je zagledal veliko ladjo, Robinson ga je pa od veselja objel. Naposled je vendar prišel dan rešitve!

Zdaj je bilo treba opozoriti posadko ladje na uboga samotarja, Robinson in Petek sta nabrala kup vej in napravila visoko grmado. Kljub visokim zubljem ognja, ki so se kmalu nato dvigali proti nebu, se pa

na krovu ladje ni prikazala živa duša.

Robinson in Petek sta vpila na vse grlo, v svoje veliko začudenje pa nista dobila nobenega odgovora.

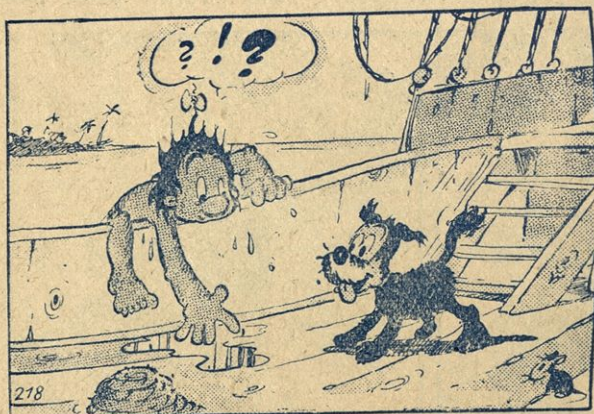
Tedaj se je Petek odločil, da bo plaval proti ladji. Vzel je s seboj zeleno vejico v znak svojih miroljubnih namenov in splaval naravnost proti ladji, medtem ko mu je Robinson sledil z očmi.

Nenavadna ladja

Petek je bil dober plavač in ni trajalo dolgo, da je priplaval do ladje. Previdno je nekajkrat plaval okrog nje, potem se je pa odločil, da bo splezal na njen krov po vrvi, viseči ob boku ladje.

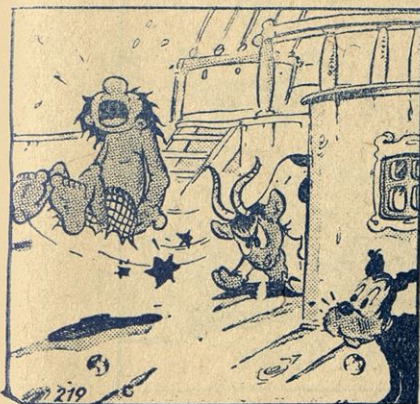
Močna vrv ki je visela s krova do vode, mu je bila pri plezanju v veliko pomoč. Ko je pa naposled pokukal na krov, se je na moč začudil. Na krovu je zagledal eno samo živo bitje.

To živo bitje je bila črna žival, kakršne Petek še svoj živ dan ni videl. Sprva se je je močno prestrašil, kmalu si je pa opomogel od prvega strahu in stopil korak proti njej.

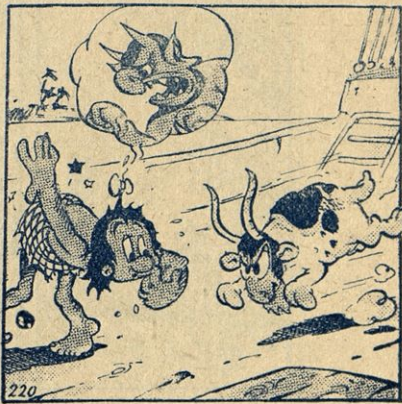

Neprijetno srečanje

Ko je hotel Petek črno žival pobožati, ga je od zadnje strani nekdo močno sunil, da je padel v vsej dolžini na tla.

V prvem trenutku je bil Petek prepričan, da se je zameril ladijskemu duhu. Ko se je obrnil in pogledal, kdo ga je su-

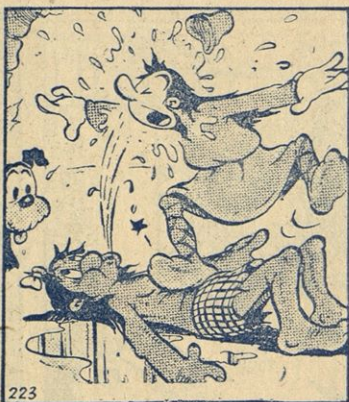
nil, je bil o tem še bolj prepričan. Tako grdo, s strašnimi rogovi oboroženo bitje pač ni moglo biti drugega ko duh. Kar sapo mu je zaprlo.

Petek se je iz silnega strahu pred neznano pošastjo spet pognal čez krov v vodo. Ko je že

nekaj časa plaval, je pa zaslišal za seboj pljuskanje vode, pogledal je nazaj in ugotovil, da mu strašni duh še celo v vodi sledi. V smrtnem strahu in z naporom vseh moči se je pognal dalje in srečno dosegel obalo.

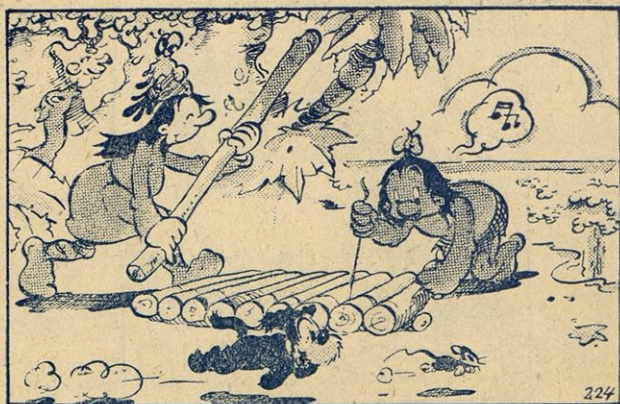
Nov poskus, da bi prišla na ladjo

Robinzon je napeto opazoval vse Petkovo početje in se še bolj začudil, ko je videl, da je s Petkom vred priplaval na obalo majhen črn psiček. Še dolgo je moral čakati, da si je Petek opomogel od strahu in mu povedal kaj vse je doživel na krovu skrivnostne ladje.

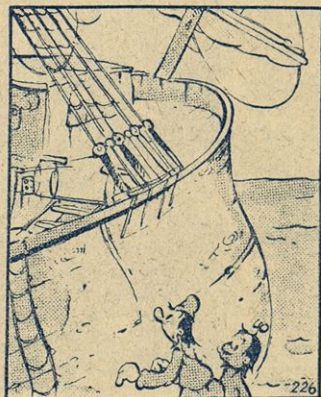
Naposled se je ubogi Petek le pomiril. Robinzonovo zagotovilo, da zli duh, ki ga je preganjal na ladji, ni nihče drug ko kozel, in črno bitje, ki zdaj veselo vohlja okrog njiju, samo majhen psiček, mu je spet vrnilo pogum.

Ubogi strahopetni Petek!
Robinzon in Petek sta po dol-

gem premisleku sklenila, da bo sta zgradila splav in z njim odveslala do ladje. Črni psiček je medtem veselo skakljal okrog njiju in se veselil, da je naposled vendar spet na trdni zemlji med ljudmi.

Robinzon in kozel

Naslednje jutro sta Robinzon in Petek počakala oseke, potem pa zlezla na splav in tako brez truda prispela do ladje, ki je bila že nasedla na pesek.

Z razbijajočim srcem je splezal Robinzon po dolgi vrvi na

krov. Prvič po dolgih devetih letih samote, je spet stopal na krov evropske ladje.

Petek je previdno plezal za njim. Prvo, kar je Robinzon opazil, ko je priplezal na krov,

je bil kozel, ki je onemogel od lakote ležal v kotu.

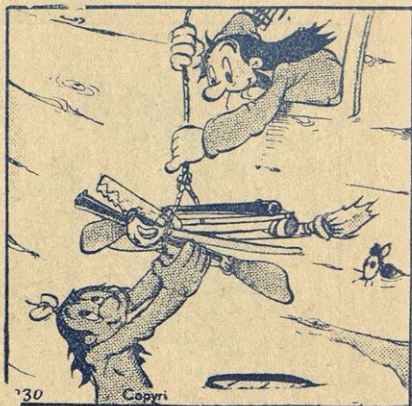
Robinzon je kozlu prinesel seno in vode, tako da je kmalu veselo skakal po krovu. Nato je odšel na raziskovanje po ladji.

Srečanje s civilizacijo

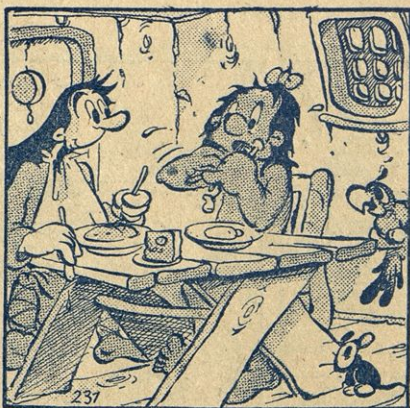
Ponosno je razkazoval Robinson Petku tisoč priprav, ki jih potrebuje civiliziran človek. Sklenila sta, da bosta orožje in orodje spravila na splav in odpeljala na obalo.

Žal si z ladjo nista mogla prav

nič pomagati. Njena posadka je, kakor je bilo videti, ladjo zapustila in se rešila na čolne. Medtem ko je ladjo prignal vihar na obalo, je rešilne čolne odneslo v drugo smer.

Petek se je čudil predmetom,

ki jih uporabljajo beli ljudje. Posebno je bil presenečen, ko je Robinson pripravil jedilni pribor in pričel jesti. »Ali je potrebno toliko malenkosti? Ali ni lažje nositi jed z rokami v usta in jo drobiti z nohti in zobmi«, si je mislil Petek.

Petek občuduje Robinzona

Medtem je prišla plima. Petek in Robinzon sta spravila vse dobrrote z ladje na splav in odveslala z njim proti obali.

Potem sta pristala na obali in odnesla vse najdene dobrrote v svojo duplino. Pri tem so Petku rojile čudne misli po glavi. Neizrečeno rad bi vedel, kaj bosta

počela s tolikimi nepotrebnimi rečmi.

Tedaj se je Robinzon odločil, da bo svojemu rdečemu prijatelju pripravil majhno presenečenje. Vzel je zavitek s kapitanovo uniformo in izginil za grmovjem.

Ko se je nekaj minut nato spet

prikazal, ga Petek skoro ni spoznal. Krasna uniforma je učinkovala nanj ko strela z jasnega. njegovo srce se je pa napolnilo z neizmernim spoštovanjem do belega moža.

Petek se sprijazni s civilizacijo

Seveda Petek ni rad zaostajal za svojim gospodom in bi prav tako rad oblekel evropsko obleko. Robinzon mu je podaril mornarsko obleko.

Ko je pa Petek oblekel mornarsko obleko in se je postavil

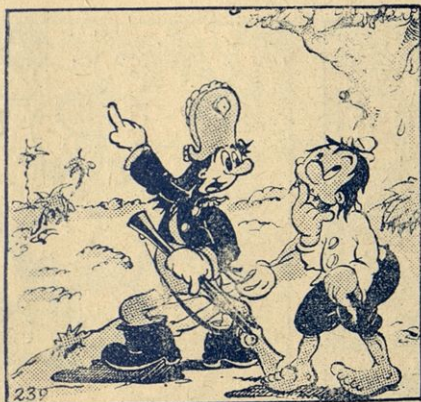

pred Robinzono, se je moral ta do smrti nasmejati. Petek je namreč vse dele obleke narobe oblekel. Dolgo je potem še trajalo, preden mu je Robinzon razložil vse skrivnosti evropske obleke.

Ko se je pa naposled mornarska obleka Petku lepo prilegala, je bil ta nemalo ponosen. Neizrečeno rad bi se pokazal v vsej svoji krasoti pred svojim rodom.

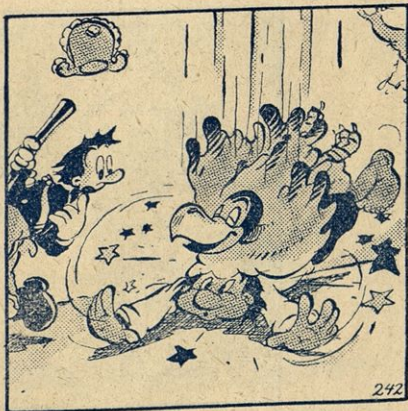
Nov čudež

Robinzon je takoj nato vzel v roke puško in jo nabil. Prav tisti trenutek je priletel nad njegovo glavo morski orel.

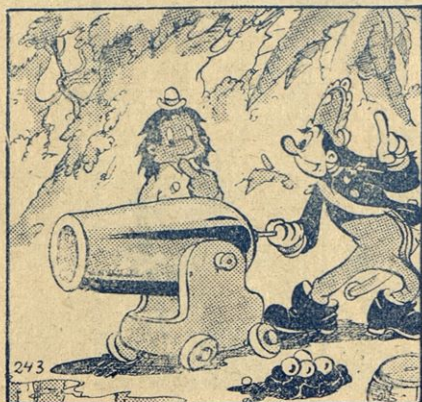

Tedaj je Robinzon dvignil težko puško, sprožil in ustrelil. Strel je zadel orla naravnost v prsi.

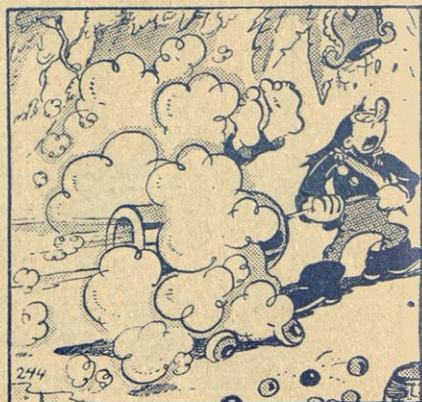

Ponosni ptič je zakrtil s perotmi in padel pred Petka na tla. Petek se je od strahu skoraj onesvestil.

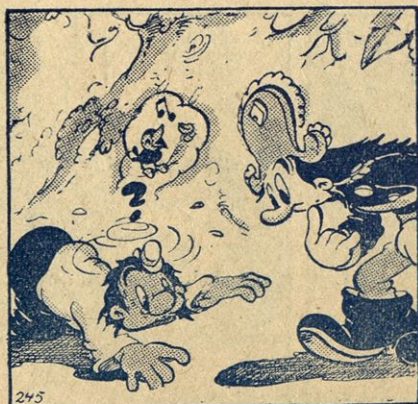
Robinzon še strelja

Naslednji dan sta Petek in Robinzon spet odveslala proti ladji. Med drugimi stvarmi, ki sta jih pri tej priložnosti nabrala, sta pripeljala tudi ladijski top s strelivom vred.

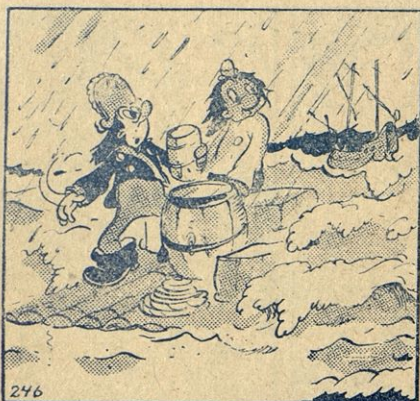
Petek ni bil prav nič vesel, da bo Robinzon spet streljal. Ko je pa strel padel in je krogla odletela v morje, je Petek smrtno bled padel na zemljo, kakor da bi bil zadet.

Ko si je opomogel od prvega strahu, mu je Robinzon razložil delovanje in sestavo topa. Petek je bil zdaj prepričan, da bi en sam strel iz tega topa pognal v beg celo armado njegovih rdečih rojakov.

Poslednjič na ladji

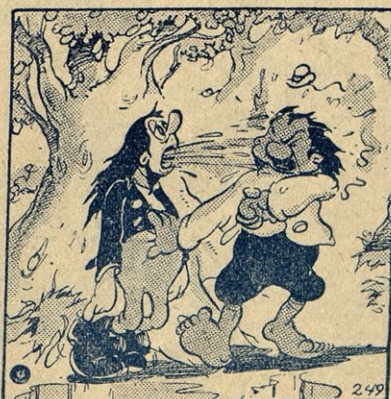

Potem sta še večkrat obiskala ladjo, dokler ju ni nekega dne presenetila nevihta. Tedaj je splav z vsemi dobrotami vred odneslo morje.

Robinzon se je s težavo boril z visokimi morskimi valovi. Če

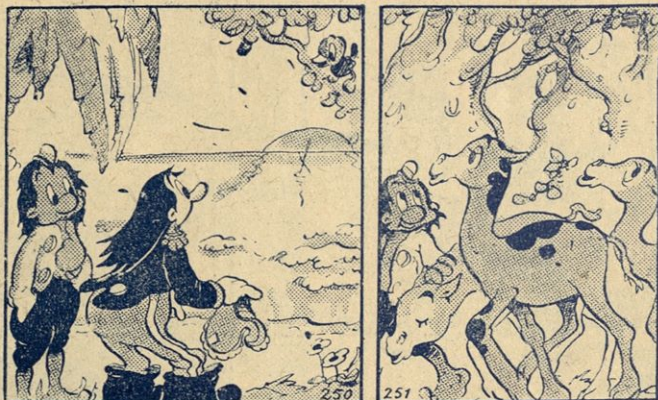
bi ne bilo Petka, ki je bil izvrsten plavač, bi prav gotovo nikdar več ne videl suhe zemlje.

Nekaj metrov pred obalo je Robinzon popolnoma omagal in ga je Petek nezavestnega potegnil iz vode.

Robinzon si je kmalu opomogel in se s Petkovo pomočjo spravil na noge. Tedaj je bil od srca hvaležen svojemu rdečemu rešitelju.

Robinzon med svojimi zakladi

Naslednjega dne je spet posijalo sonce in obsijalo čisto morsk gladino. Toda o ladji ni bilo ne duha ne sluha. Naša prijateljca sta bila silno vesela, da

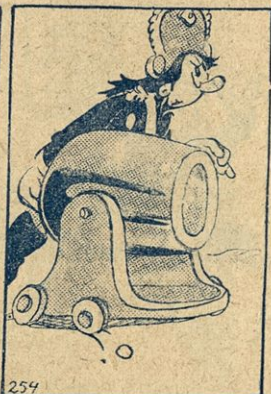
sta pobrala z nje vse, kar je bilo uporabnega.

Petek je šel z lamami na pot, da so zvaleke ladijsko zalogo domov.

Robinzon in Petek sta lamam natovorila na hrbet skoro vso zalogo. Psiček Koder, ki se je čisto navezal na Robinzona, je pa pomagal vleči ostali del zaloge domov. Veselejše karavane pod tem soncem gotovo še nihče ni videl.

Robinzon in Petek na delu

Zdaj, ko sta vse to bogastvo z ladje lahko imenovala svoje, sta ga morala primerno spraviti. Zgradila sta iz desk primeren prostor in vanj naložila vse dragocenosti.

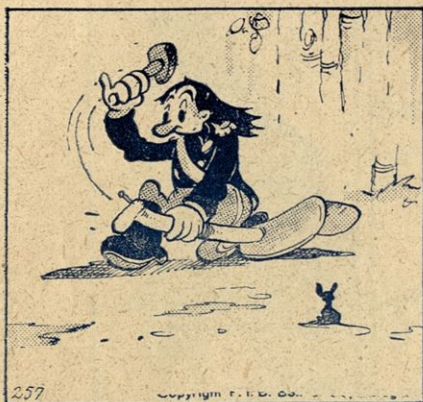
Na vseh važnih točkah pred svojo votlino sta potem postavila topove. V bodočnosti njunim sovražnikom ne bi bilo tako lahko prodreti v njuno zavetje.

Ko je bilo vse gotovo pa Robinzon še ni miroval, temveč je mislil dalje.

Po kratkem preudarku se je odločil, da se bo posvetil poljedelstvu. Če je namreč hotel še dolgo živeti v tem kraju, je moral najprej preskrbeti za svoj nikdar siti želodec.

Robinzon si steše plug

Doslej je Robinzon obdeloval zemljo z leseno motiko in okorno lopato. Ker je bilo pa takšno delo zelo težko, se je odločil, da si bo stesal plug.

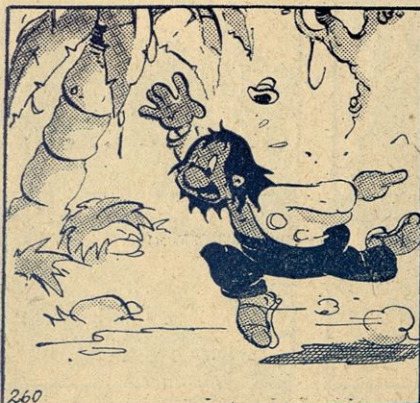

Stvar ni bila tako lahka, kakor si mislite. Robinzon je dobro vedel, da so lame bolj tovrne, ko vprežne živali. Vendar si svoje zamisli ni dal kar tako izbiti iz glave.

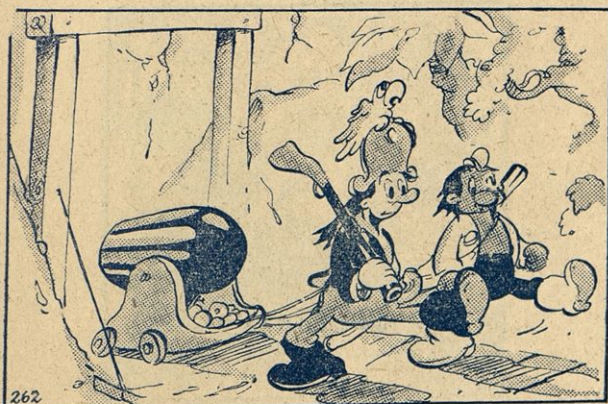
Naposled je bil primitivni plug gotov in tudi lame so se kaj kmalu privadile oranju. Plug sicer ni delal globokih brazd, vendar je za kmetijstvo, kakršno si je zamislil Robinzon, že zadostoval.

Sovražnik pred durmi!

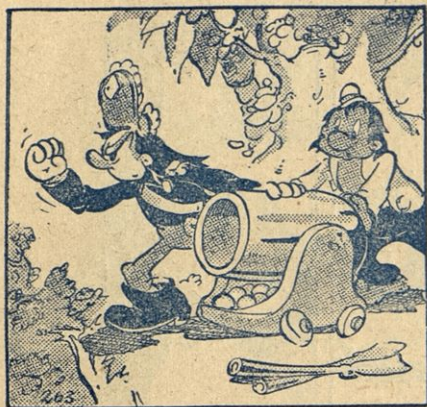
Videti je bilo, da Robinsonu ni bilo dano mirno življenje. Takoj naslednje jutro je namreč pritekel Petek in kričal že od daleč na vse grlo: »Gredo! Gredo!«

»Kdo gre?« je vrašal Robinson prestrašenega Petka. »Dva, trije, šest čolnov«, je naposled izdaval Petek in pokazal s prstom proti morju.

Robinson je takoj premislil bojni načrt. Orožja sta imela dovolj. Tako sta po kratkem predarku odšla težko oborožena pred svojo trdnjavo, sovražniku nasproti.

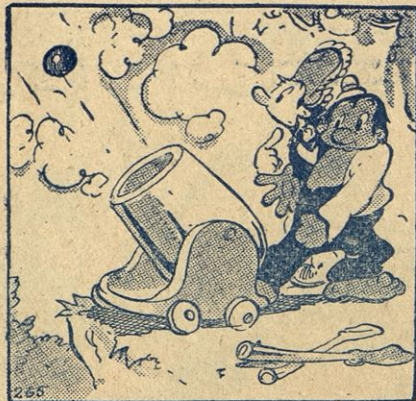
Nenavaden obisk

Naša dva junaka sta korakala naravnost proti obali. Neopazeno sta vlekla s seboj tudi svoje majhne topove in jih postavila v skrivališče. Videla sta, kako so se izkricali divjaki in že pričeli kuriti ogenj ter pripravljati za kosilo.

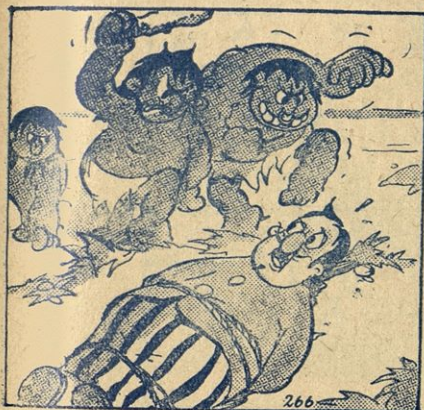

Čez nekaj trenutkov je Robinzon pogledal skozi daljnogled, ki ga je tudi prinesel z ladje. Opazil je poleg ognja zvezanega belega moža. V prvem trenutku je hotel kar navaliti na divjake, a premislil si je.

Zdelo se mu je mnogo pametnejše oddati nekaj streliv iz svojih topov in preizkusiti, kakšen učinek bo to imelo. Zgodilo se je, kakor je pričakoval. Po prvem strelu so se divjaki razkropili na vse strani, vendar so se takoj vrnili nazaj k ognju.

Robinsonov junaški napad

Že čez nekaj trenutkov so se divjaki spet pomirili in se pripravljali, da bi belega moža spekli. Tedaj sta iz zasede skočila proti njim naša dva junaka.

Divje sta kričala in streljala. Medtem ko jih je nekaj obležalo mrtvih na tleh, so se drugi umaknili na svoje čolne, da bi rešili vsaj svoje življenje.

Tedaj je Robinson skočil k zvezanemu možu in mu hitro prerezal vezi. Iz njegovih pretrganih besed je izvedel, da je kapitan neke španske ladje.

Dobra pomoč

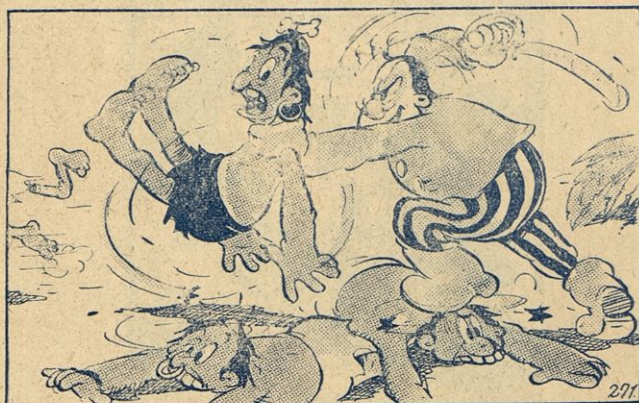

Robinson je potegnil iz žepa steklenico z vinom in ponudil kapitanu kozarec dobre kapljice, da bi si spet opomogel.

Kapitan se je takoj bolje počutil in prosil za orožje.

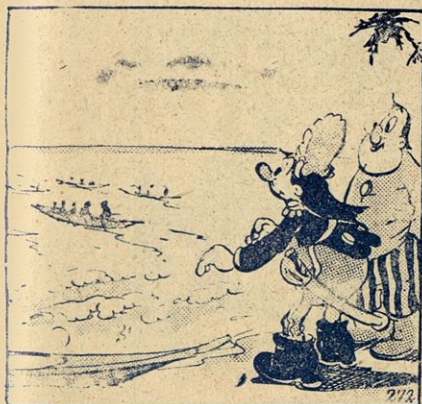
Robinson mu je dal puško in se prepričal, da zna kar najbo-

lje ravnati z njo. Vsi trije so potem skupaj še enkrat navahli na bežeče divjake in popolnoma strli njihov odpor.

Nenadejano svidenje

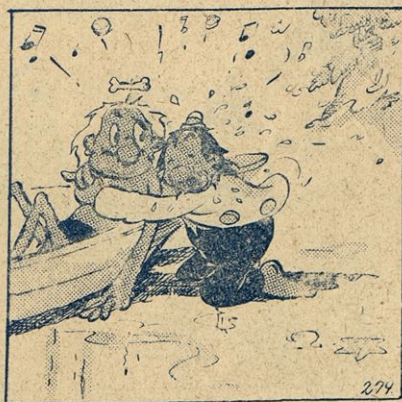
Sovražniki so se prestrašeni razbežali in ušli na svoje čolne. Robinzon, Petek in osvobojeni kapitan so pa zmagoslavno gledali za njimi.

Tedaj sta Robinzon in osvobojeni kapitan zaslišala Petko-

vo vriskanje. Kakor nor je Petek plesal po enem izmed čolnov, ki so ga pustili divjaki ob obali.

Ko sta si Robinzon in kapitan поблиže ogledala, kaj se je bilo zgodilo, sta videla, da leži v

enem izmed čolnov zvezan človek. Ta mož ni bil nihče drug ko Petkov oče, ki si je na tako čuden način rešil življenje. Divjaki so ga namreč hoteli prav tako kakor kapitana — pojesti.

Vrnitev v votlino

Petek je storil vse, samo da bi si oče spet opomogel od prestanega strahu. Tekel je v votlino in prinesel kruha in vina.

Stari mož si je kmalu opomogel. Povedal je svoje ime, ki si

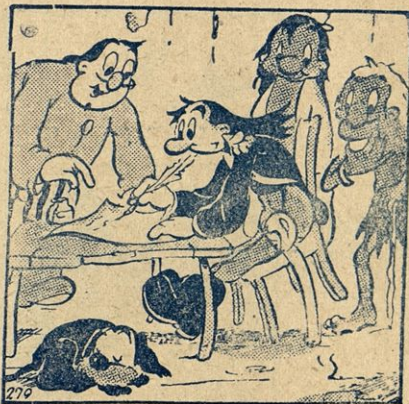
ga pa Robinzon pri najboljši volji ni mogel zapomniti. Zato ga je kratko in malo imenoval Četrtek.

Naposled so skočili v čolne in vsi skupaj odveslali proti votli-

ni. Med potjo je kapitan pripovedoval o usodi svoje posadke, ki je še v ujetništvu divjakov na enem izmed bližnjih otokov

Važen sklep

Pozneje se je izkazalo, da je bila ladja, ki sta jo odkrila Robinzon in Petek, tista, ki ji je poveljeval rešeni kapitan. Ko je kapitan izvedel, kaj vse sta naša junaka rešila iz nje, se je silno razveselil. Posebno, ko je spet imel v rokah vse listine iz

svoje kabine, se rešiteljema ni mogel dovolj zahvaliti.

Naši štirje prijatelji so zdaj ustanovili nekakšno državico, katere poglavar je bil Robinzon. Novi poglavar je takoj odredil, da morata Četrtek in kapitan odveslati na bližnji otok in osvo-

boditi posadko ladje iz rok divjakov.

Petek je bil sicer tega sklepa zelo žalosten, zakaj bal se je za svojega očeta, ki je tako spet tvegaval glavo. Vendar Robinzono-vega sklepa ni mogel ovreči.

Novo presenečenje

Še isti dan sta Robinzon in Petek šla na lov. Treba je bilo dobiti čim več mesa, da bi nasitila pričakovano posadko. S seboj sta hotela vzeti tudi psička Kodra, vendar ga nikakor

nista mogla spraviti iz votline. Neprestano je lajal. Robinzon je zato poveril Petku nalogo, da ugotovi, zakaj psiček laja.

Petek je takoj zlezal v votlino in se ves prestrašen vrnil. Smrt-

no bled je pripovedoval, da sedi v votlini duh.

Tedaj se je Robinzon sam splazil v votlino, da bi se prepričal. V votlini je našel umirajočo lamo. Privedel jo je na svetlo, da se je psiček potolažil.

Nepričakovan obisk

Vsak dan sta Robinson in Petek gledala skozi daljnogled, da bi na obzorju ugledala čolne svojih prijateljev. Nekega dne sta naposled res opazila, da se otoku bliža velika ladja.

Ko sta pa ladjo natančneje ogledala, sta ugotovila, da to ni ne Četrtkov čoln ne španska ladja. Presenečena sta se spogledala.

Uzrla sta veliko ladjo, pred njo pa čoln, ki se je bližal njunemu otoku. Robinson je takoj uganil, da je ladja angleška. Oba sta zaslutila, da se jima bliža nova nevarnost.

Robinzon na delu

Robinzon in Petek sta se previdno skrila za drevje in opazovala, kako se je čoln vsidral na obali njunega otoka. Iz njega so stopili do ušes oboroženi možje in se previdno približevali. Robinzon je naštel osem mož, za

seboj so pa pustili še tri, ki so šele na grožnjo ostali zadaj.

To početje je bilo zelo čudno videti. Petek je s prestrašenimi očmi sledil oboroženim možem in dejal Robinzonu: »Ali vidiš, da tudi beli ljudje jedo svoje tovariše.«

Robinzon in Petek sta tako odšla iz skrivališča in šla proti votlini.

Robinzon je zapovedal Petku pripraviti orožje, sam je pa odšel neznancom nasproti.

Robinzon, rešitelj v stiski

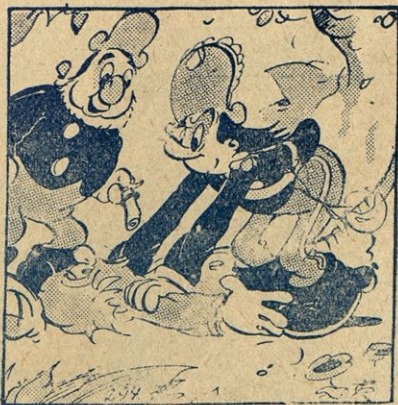

Ko je Petek pritekel z orožjem, sta se oba podala k ujetnikom. Ubogi ljudje so ob pogledu na tujca mislili, da jim grozi nova nevarnost, toda kmalu jim je postalo jasno, da jim prina-

šata rešitev. Robinzon je dognal, da ima pred seboj kapitana nekega angleškega parnika, krmilarja in nekega potnika.

Rekel jim je, da lahko upajo v pomoč, če obljubijo slepo po-

korščino in če bodo njega in njegovega spremljevalca odpeljali s seboj v domovino.

Sklenili so, da bodo takoj skušali premagati straže. To se jim je tudi posrečilo; ko so ostali zagledali petorico dobro oboroženih mož, so se jim predali.

Ostanek mučiteljev

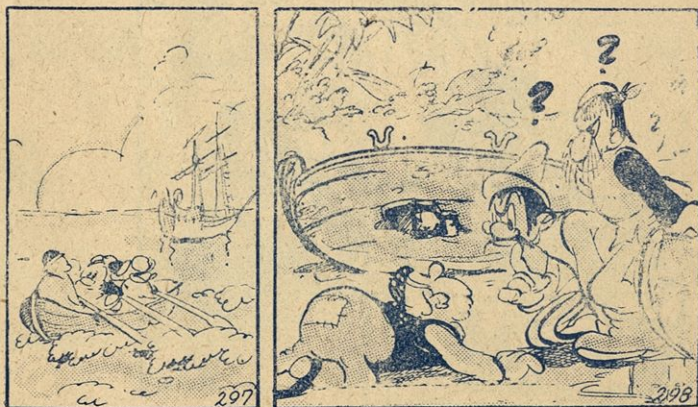

Ujetnike so brez milosti razorožili in jih zaprli v duplino, ki jo je bil Robinzon pred kratkim odkril.

In da bi jim dokazali, da ne bodo mogli pobegniti, se je pred

vhod postavil oborožen belec.

Tedaj se je zgodilo tisto, kar je Robinzon že dolgo nestrpno pričakoval. Na parniku so ustrelili s topom, da bi posadko poklicali nazaj, toda na obali oto-

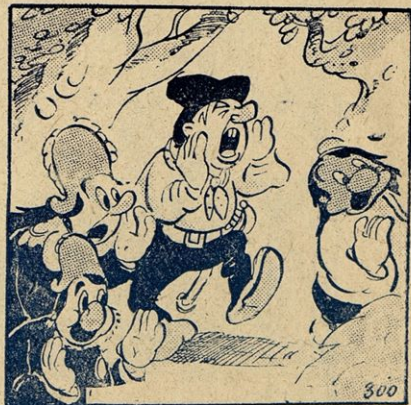

ka se ni nič zganilo. Tedaj se od ladje utrgal rešilni čoln in plul v smeri proti otoku.

Robinzon je bil izvrtal v prvi čoln luknjo, in ko so tuji pristali, se niso mogli dovolj načuditi, kdo je to storil.

Vojna zvižaja

Ljudje so tekali nato ob obo-
li gor in dol, klicali v gozd, ne
vedoč si razložiti, kako da ne
dobe odgovora. Naposled so se
naveličali in se obrnili proti
čolnu. Da bi to preprečili, so je-

li Robinzon in njegovi tovariši
klicati od vseh strani, da bi lju-
di speljali na napačno sled.

Ker so ljudje mislili, da ima-
jo opravka z izginulimi pajdaši,
so se ustavili in jeli vpiti: »Kje

pa ste?« »Tukaj! Tukaj!« so od-
govarjali Robinzon in njegovi
tovariši iz gozda.

In tako kričeč in umikajoč se
vse bolj v goščavo, se jim je po-
srečilo izvabiti mučilce z obale
v notranjost.

Novo presenečenje

Medtem ko so se mučilci jeli izgubljati v gozdu, je Robinzon po skrivnih stezah spet šel k zapuščenemu čolnu, ker je imel svoje namene.

Nekaj tistih, ki so se vrnil k

čolnu, so z lahkoto premagali: nato so potegnili čoln na suho in pričakovali druge.

Robinzon je bil zelo vesel, da se je doslej razvijalo vse tako brez preliivanja krvi.

In da bi bil učinek še večji, je zapovedal krmilarju in nekaj njegovim ljudem, naj se skrijejo za grmovje in udarjajo z nogami tako, kakor da bi korakala četa vojakov.

Voditelj upornikov se preda

Medtem je kapitan med ujetniki izbral ljudi, ki se niso pridružili upornikom, ampak so bili k temu prisiljeni. Z njimi je odšel nasproti mornarjem, ki so se vračali, in jih pozval k pre-

daji, posebno še, ker čaka v gozdu guverner otoka s svojo četo, če bi mu bilo treba pomoči.

Tedaj je krmilar s svojimi možmi naredil toliko šuma, kakor bi korakala cela četa; ro-

parji so se pustili razorožiti, ker so jim zagotovili, da se ne bo nikomur nič žalega zgodilo.

Celo voditelj upornikov je odložil orožje in prosil za svobodo, toda zaprli so ga z drugimi uporniki vred v duplino.

Robinson skuša osvojiti ladjo

Robinson se je takoj pričel pripravljati na zavojevanje ladje. Dejal je kapitanu, naj izbere ljudi, ki se mu zde zanesljivi in naj jim po svojem preudarku razdeli orožje.

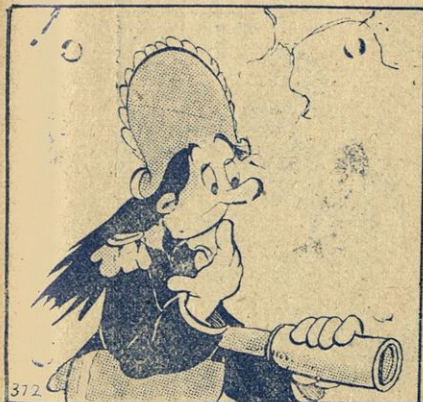

Uro pozneje je že odplul čoln z moštvom na morje. Kapitan ga je vodil. S seboj so imeli tudi top, ki naj bi jim pomagal k zmagi.

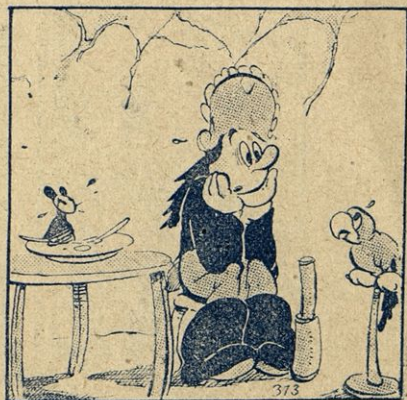

Medtem so votlino z ujetniki še bolj zastražili ko doslej. Tako se ujetniki niti niso mogli izmuzniti.

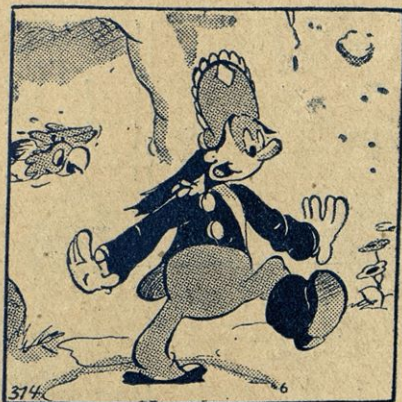
Težko pričakovanje

Čeprav je Robinson vsa leta potrpežljivo pričakoval rešitve in vrnitve v domovino, zdaj ni mogel zdržati od nestrpnosti. Nekaj časa je gledal za ladjo, nekaj časa je spet prebil v votlini. Nikjer ni imel obstanka.

Zaman se je vpraševal, če bo tudi tokrat njegova želja, da se vrne v domovino, splavala po vodi. Morda je kapitan zbral nezanesljive ljudi? Morda ne bo počil tretji strel, ki je pomenil zmago nad ladjo?

Kaj pa je to? — Strel! — Potem spet strel! Takoj nato je Robinsonu zadonel na uho tretji strel. Hura! je zavpil. Ladja, ki ga bo prepeljala v domovino, je torej premagana.

Veselje brez mej

Petek je medtem spal in ni mislil na zmago. Ko je Robinson stopil v votlino, se mu je sanjalo o španskem kapitanu in o lastnem očetu.

Robinson ga je objel in vprašal, če je slišal strele.

Petek je skočil pokonci in bil prepričan, da je njegov gospodar tokrat res znorel. Ker ni vedel boljšega, je Robinsonu svetoval, naj vtakne glavo v čeber vode, da si jo bo ohladil.

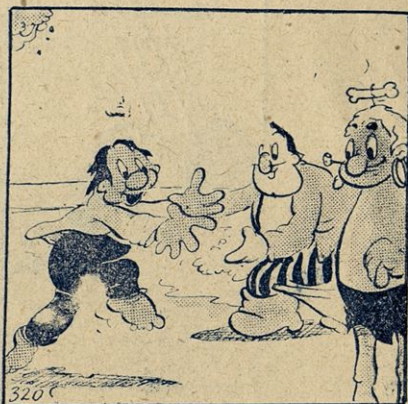

Naposled se je pa Robinsonu le posrečilo prepričati Petka, kaj se je zgodilo. Seveda si je pa Petek nekaj tako čudnega kaj težko v glavo vbil. Nikakor ni mogel razumeti tako velikanske izpremembe.

Zadnji dan na otoku

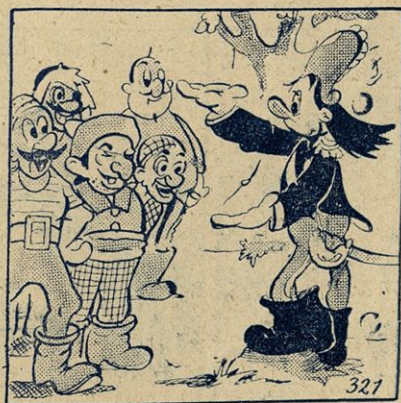

Naslednjega dne se je kapitan vrnil. Pripovedoval je Robinzonu, kako se je proti pričakovanju vse srečno izteklo. Trenutek nato so zagledali naši prijatelji na obzorju čoln.

Že od daleč je Petek v čolnu spoznal svojega očeta. Ko je moštvo izstopilo, ga je Petek radostno objel. Petkov oče je pripeljal še nekaj ujetnikov.

Robinzon je izbral med ujet-

niki najhujše in jim povedal, da bodo za kazen morali ostati na otoku, medtem ko se bodo on in njegovi prijatelji odpeljali v domovino. Da pa ne bodo trpeli pomanjkanja, jim je zapustil vse svoje imetje.

Vse se je srečno končalo

Robinson, Petek in njuni prijatelji so stopili na ladjo, ki je priplula do obale. Bilo jima je težko, ločiti se od zemlje, kjer sta prebila toliko hudega in dobrega.

Zmerom znova je moral Robinson misliti na tisti dan, ko je

prišel na samotni otok. Zdaj pa jadra spet domovini naproti. Po nekaj tednih so prispeli domov. Robinson je ponosno stopal po cestah. Čeprav je bil čudno oblečen, ni nihče vedel, da prihaja s samotnega otoka.

Na srečo je Robinsonov oče še

živel. Veselja nad vrnitvijo ni bilo ne konca ne kraja. Robinson, ki se je toliko veselil vrnitve v domovino, je začel v očetovi hiši novo življenje.

K O N E C

00000427898

ODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000427898

66
1.19.59